

دیوان کوردی

(مسته فابه گی ساحیبقران)

دیوانی مسته فابه گی کوردی

وینته ی رووبه رگ:

ئه ژمار:

چاپ: یه که م - ۱۳۸۷

ئاماده کردنی له رووی نوسخه ی

گیوی موکریانیه وه

۴۲ له کونجی بی که سیدا فەردم ئەمڕۆ
 ۴۲ لال بێ ئەگەر شەبیهی روخی کەم بە ماھی نەو
 ۴۳ له غەم شاری دەروون مەعموورە ئەمشەو
 ۴۴ سەدای سەمتوورە کەلەم گەر مە ئەمشەو
 ۴۵ ئەری یاران! شەوی یەلدا یە یاخۆ مەحشەرە ئەمشەو؟
 ۴۶ شەوی یەلدا یە یا دەيجوورە ئەمشەو؟
 ۴۶ زەمانی فیرقەتی یارانە ئەمشەو
 ۴۷ شوینی دلم هیناوه قوربان تا کوو دەرکی تو
 ۴۸ ئەی موسولمانینە! نابێ پێم بلێن چیم کردووە؟
 ۴۹ له دووری تووتیای خاکی قەدەمگات دیدە بێ نوورە
 ۴۹ له نووری لامیعی تەشتیکی راگرت و کوتی روومە
 ۵۰ شەمال! جارێ بلێ بەو سیخمە ئالەیی دیدە مەخموورە
 ۵۱ شینج بۆچی لەسەر مەستی دەگەل من بە عیتابە؟
 ۵۱ ئاغە گیان! تو خۆت دەچی بۆ شار و من لەم غوربەتە
 ۵۲ سەدای کاروانی فیرقەت دێ دەلێی سەر قافله چی یارە
 ۵۳ بۆ گەپانی ناشی دل فرمیسکی چاو ئاق دنگەزە
 ۵۴ چاوەکەم دەرەق بە من بە قسەیی بەدی بێ پیر مەکە
 ۵۴ سەیدی دل بووم و ئەتۆ کوژتمت، ئاری مەسەلە:
 ۵۵ تاری کاکۆلت لە سەر سەفحەیی روخت تاتاری
 ۵۶ رەنگی گول گیانا! وەکوو روخسارە کەت رەنگین نیە
 ۵۶ ئەو سەرە بۆچی بە دايم پر لە عەشقی یار نەبێ؟
 ۵۷ ئەمان! مردم عیلاجی، سالەرێ پیغەمبەرە چاری
 ۵۸ شۆخی دل ئازاری یاری سەرسەری!

۵۸ دل گرفتارە خودا چبکەم عیلاجی ناکرێ
 ۵۹ ناوی عیشق هەرگیز نەبوو بایە لە دنیا، کاشکی
 ۶۰ بۆ فریوی عاشقان و جەزبی دل و ماھیری
 ۶۰ لاوی قەد لاو لاوی من گەر بێ بە ناز چاوەلبەرێ
 ۶۱ کەوا دارایی زەر کۆتە کەمەر چین جوببە گولناری
 ۶۲ مەگەر نالینی من هاتۆتە گوشتی
 ۶۲ بە ئەبڕۆ و خەت و خال جوانی، بە بالا چوست و چالاکي
 ۶۳ نیم نیکاهی دلبری من دل دەرفینێ بە خودا
 ۶۴ برادەر! بۆچی وای بێ سویند و شەرت و عەهد و پەیمانی؟
 ۶۴ روخی وەک گول تەنی وەک سیم لەبی وەک لە علی رۆممانی
 ۶۵ چاوەکەم! زانیوتە بۆچی خەو لە چاوم ناکەوێ؟
 ۶۶ چاوەکەم بۆچی لەگەل عاشق ئەمەند دەعوا دەکەیت؟
 ۶۶ شێخنتی بەجرک واللہ یاصبی
 ۶۷ دل گرفتاری غەمانە چاوی جانانی دەوێ
 ۶۸ تاکەیی بکێشم ئاهی دەرەناک
 ۶۸ وا بە ئاسان عالەمی تەسخیری تو بوون هەی تەرەس
 ۶۹ ای ز شیبور تو جهان پر شور و نوای تو عالمی مسرور

ژبانی کوردی

ناوی مسته‌فا به‌گه، کورپی مه‌حموود به‌گی کورپی ئه‌حمه‌د به‌گی ساحیبقرانه. هیشتا به‌ته‌واوی رۆژی له‌دایک بوون و کۆچی دوا‌یی نه‌زان‌دراوه. به‌لام به‌رای هیندیک که‌سان له‌سالی ۱۸۰۹ی زایینی له‌دایک بووه.

به‌پێچه‌وانه‌ی ئاموزای خۆی که‌عه‌بدول‌پ‌حمان به‌گی ناوه و به‌نا‌زناوی «سالم» شی‌ع‌ری گوتووه و زۆربه‌ی ته‌مه‌نی له‌ری‌گای هاتو‌چۆی دو‌کتۆر‌ان‌دا تی‌په‌ر کردووه، مسته‌فا به‌گ پیاو‌یک‌ی بالا‌به‌رز و چوار شانه و به‌قه‌لافه‌ت و له‌ش‌ساخ بووه و له‌خیزان‌یک‌ی گه‌وره و به‌ناوبانگی سلیمانی ناسراو به‌(ساحیب‌قران) له‌دایک بووه.

مسته‌فا به‌گ هه‌ر له‌سلیمانی لای زانایان فی‌ری خو‌ینده‌واری بووه و له‌سه‌ره‌تای ژبانیه‌وه مرخی شی‌ع‌ر گوتنی هه‌بووه و بۆ نا‌زناو و شه‌ی «کوردی» بۆ خۆی هه‌لبژاردووه.

کوردی و هه‌لبه‌ست

کوردی هه‌موو هه‌لبه‌سته‌کانی جوان و بی‌قۆرت و گ‌ری و دل‌گ‌رن و زۆرت‌ریان له‌مه‌ر دل‌دارین و هه‌ر وه‌ک با‌س ک‌را ته‌نیا له‌هه‌لبه‌ستی: (ساعیقه و به‌رقی...)دا زۆر به‌کورتی با‌سی په‌لاماری دو‌ژمنان بۆ سه‌ر خاکی بابان ده‌کا.

«کوردی» له‌گه‌ل شاعیری مه‌زنی کورد، نالی هاو‌چه‌رخ بووه و بی‌ج‌گه له‌هه‌لبه‌ستی کوردی، به‌زمانی فارسی و عه‌ره‌بیش شی‌ع‌ری گوتووه.

نیوبانگی کوردی له‌ئیرانی‌شدا ده‌نگ ده‌داته‌وه پێی ده‌گاته ده‌زگاری پاشه‌یه‌تی قاجار و به‌هۆی نیشان دانی لی‌ها‌توویی ئه‌ده‌بیی خوی پاش خه‌لات و ه‌رگرتنی له‌لایه‌ن پاشاوه، ده‌بی‌ته‌م‌م‌وستای شازاده‌کانی سه‌رده‌م و ده‌چی‌ته‌ناو ئه‌نجومه‌نی ئه‌دیبان و به‌سه‌ر هه‌موو بو‌یژ و

ئه‌دیبانی تاراندا زال ده‌بی. وه‌ک ده‌لێن «کوردی»، جار‌یک‌ی له‌شه‌ره هه‌لبه‌ست له‌گه‌ل قانانی، شاعیری گه‌وره‌ی فارس‌دا توانیوه‌یه‌تی به‌سه‌ریدا زال بی.

کوردی له‌لای بو‌یژه‌کانی کوردستان

جار‌یک‌ی له‌شی‌خ ره‌زای تاله‌بانی ده‌پ‌رسن گه‌وره‌ترین بو‌یژی کۆن‌مان کتیه؟ شی‌خ ره‌زا له‌وه‌لام‌دا ده‌لی: ئه‌گه‌ر هه‌موو شاعیرانی پێ‌شوومان زیندوو ببانه‌وه، هه‌ر یه‌که‌ی رۆژی جار‌یک‌ی ده‌چوومه دیده‌نیان؛ به‌لام رۆژی پێ‌نج جار‌ان ده‌چوومه دیده‌نی کوردی.

شاعیری نیشتمان‌په‌روه‌ری کورد، حاجی قادری کو‌یی له‌دیوانه‌که‌یدا به‌م چه‌شنه به‌کوردی هه‌لگوتووه:

یه‌که‌که تازی فه‌ساحه‌تی بابان شاسواری به‌لاغه‌تی کوردان
غه‌زه‌لی کرده به‌ربوتی کوردی مسته‌فایه ته‌خه‌لو‌سی «کوردی»
نالی ده‌لی:

موحه‌ققه‌ق مه‌شه‌ره‌بی «نالی» له‌شی‌ع‌را هه‌ر وه‌کوو «خاکی»
خه‌یالی «کوردی»یه، به‌یتی سه‌راپا زولفی دو‌وتایه.

ژبانی کوردی

«کوردی» هه‌ر وه‌ک زۆربه‌ی شاعیران و هونه‌رمه‌ندان راسته‌قینه‌ی کورد و گه‌لانی تری جیهان، ژبان‌یک‌ی ناخۆشی را‌بواردووه به‌هۆی نا‌کوکی بابانه‌کان و په‌لاماری دو‌ژمنان بۆ سه‌ر خاکی سلیمانی «کوردی» دل‌ناسک به‌رگه‌ی دیتنی ئه‌ودیمه‌نه ناخۆشانه‌ی نه‌گ‌رت و به‌ره‌و ئێ‌ران کۆچی کرد. پێ‌ویسته‌ بگوت‌ری که‌کوردی دو‌وسی جار‌یش سه‌ری له‌پاریس داوه و له‌ئه‌نجومه‌نی ئه‌دیباندا وه‌رگیراوه. (له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که‌نیشتمانی به‌جێ هیش‌تووه و ئاواره و ده‌ربه‌ده‌ر بووه، نا‌ز ناوی «کوردی» به‌«هیج‌ری» گۆ‌پ‌یوه‌ته‌وه). ئه‌و جو‌ره‌ی که‌ده‌لێن:

کوردی له سالێ ۱۸۴۹ ی زاینی له سلیمانی کۆچی دوایی کردوه و له «گردی سه یوان» نێژراوه.

حه سه ن توربه تی سروه ی ژماره / ۳۶

ئه م دیوانه

سه رجه می شیعره کانی ئه م دیوانه بئجگه له شیعریکی فارسی، له دیوانی کوردی کۆ کردنه وه ی گیوی موکریانای چاپی ۳ سالێ ۱۹۷۳ وه رگیراوه.

شیعریکی فارسیش که ده لێ «ای ز شیپور تو جهان پر شور» له کتیبی (شاعران کرد پارسی گو) نووسراوه ی عه بدولحه مید حیره ت سه جادی، چاپی ئیحسان سالێ ۱۳۷۵ وه رگیراوه. نووسه ر ده لێ: خوالیخوشبوو دیوان به یگ له کتیبی «حقیقه الشعراء» دا ئه م شیعره ی وه پال (ره فعه تی نه هاوه ندی) داوه و شاعر له پیاوه لدانی عه بدوللای شه یپوورچیدا کوتوویه تی، به لام له به یازیکی خه تتی شاعیره کورده کان که له کتیبخانه ی مه رکه زی زانستگای تاراندا به ژماره ی ۳۹۹۶ پارێژراوه و میژووی ته واو بوونی نووسینه که ی سالێ ۱۳۰۴ کۆچی مانگییه ئه م شیعره به ناوی مسته فا به گی کوردی ها تو وه. «ئیمه ش به پشت به ستن به و کتیبه، شیعره فارسی یه که مان له م دیوانه دا چاپ کرد.

هه ر وشه یه ک له کروشه دا [] ها تبیت به و وا تایه که یان خۆمان ئه م وشه مان داناوه و له کتیبه که ی گیودا نه بووه، یان له ویدا بووه به لام مانا که یمان بۆ ساغ نه بوه ته وه. له هه ر شوینیکشدا پێویست بووبی شته کان روون کراوه نه ته وه.

شیعره کان

ئه گهر ئومیدی دل بێنیتته جی ماهی جیهان ئارا
به خال هندوش بخشم سمرقند و بخارا را
له بن خاری موغیلان وهسل ئه گهر بی، ئارهزوو ناکهم
کنار آب رکناباد و گلگشت مصلا را
دووسه د جار گهر به گوئی خۆم ههرفی ساردت بژنهوم، شادم
جواب تلخ می زیبد لب لعل شکر خارا
له ئیدراکی شکهنجی عوقدهیی زولفت په ریشانم
که کس نگشود و نگشاید به حکمت این معما
را
نه سیحه ت بگره گوئی، جانا! له لایان زۆر به ته عزیمه
جوانان سعادت مند، پند پیر دانا را
خودا تۆبه له دهست ئه و شوخ چه شمانه، چ غه ممان!
چنان بردند صبر از دل که ترکان خوان یغما
را

که شوعله ی ته لعه تی یوسف تلوعی کرد له چه ه، زانیم
که عشق از پرده عصمت برون آرد زلیخا را
ئه گهر حۆری له کهوسهر شوستوشۆی خۆی کا به تۆ نابج
به آب و رنگ و خال و خط چه حاجت روی زیبا
را؟

که لامی حافظ ئه ر دل سه نجه، ئه ماما "کوردی" وا چاکه
که بر نظم تو افشاند فلك عقد ثریا را

چاوی مه ستت وا دیاره فیتنه یی به رپا دهکا
خانی دین وهک تورکی یه غمایی به ناز یه غما دهکا
تورکی دیده ت به و دوو قهوسی حاجب و تیری موژه ت
بۆ گرفتگی دل له کاکۆلت عه له م به رپا دهکا
چاوی فه تتانت دهکا سیریری نیهانی دل عه یان
واقعی هه ر فیتنه ئه سراری نیهانی ئیفشا دهکا
مه ردومی چاوت که دیتته سه ر سوپاهی جان و دل
وهک قه جه ر دایم به قیرقاجی نیگه ه ده عوا دهکا
چونکه هیچ شاهید له نیوانمان نه بوو روژی ئه زه ل
عه قل و دینم نایه مستی، ئیسته وا حاشا دهکا
گهر به ناحه ق بمکوژی نابج که کهس مه نعی بکا
حاکمی کافر بی، سا ئه لبه ت عه داله ت وا دهکا
دل ده لئ "کوردی" وه کوو من ئاره زووی وه سلئ مه که
بۆچی تۆ مانع ده بی ئه م به نده چۆن بیجا دهکا؟

روچی خۆم لیم عاجزه دایم که وا زاری دهکا
ئای چ بیزاره له خۆی فه ریادی بیماری دهکا
هه ر شه وئ وه عده ی ویسالت بی هه تا روژ ناسره وم
له یله تولقه دره هه موو کهس هه ز به بیداری دهکا
دل له قایی تۆیه داییم، هه ر کهس بی دیتته لای
هه ر غه ربیی کهس نه ناسی مه یلی هوشیاری دهکا
چاوه که ت بۆ قه تلئ ئیمه هیچ که ئه ندیشه ی نییه
حاکمی مه ست بی هه میشه مه یلی غه دداری دهکا

عیلله تی بئ ئیلتیفاتی تویه ناله ی سۆزشم
باعیسی شهرمی گوله بولبول کهوا زاری دهکا

ئه ی ره فیکان بین به خه نجهر بمکوژن ئیوه و خودا
تا خه لاسیم بئ له دهس هیجرانی یاری بئ وهفا
من وههام زانی که ئاهوو کهوته داوم، ئیسته که
خۆم خه لاس نابم ودها کهوتوومه ناو داوی به لا
تووشی یارئ هاتووم قه لاش و دوزد و حيله باز
تورک رهفتار و ته بیعت گاور و سۆفی نما
هات به عه ییاری دلی لئ ساندن ئیستاش پیم دهلی
من له کوئ تۆم دیوه؟ ئه ی بیعار لاچۆ لیتره سا
من دهلیم قوربان، دهلی (یا صاحب صوت الکریه)
دوژمن ئه ر بانگی دهکا (لَبَّيْكَ يَا خَيْرَ الْبَنَادَا)
گه ره قیب هه لی ئیشاریکی بکا گاهی له دوور
هه لدهسی چه سپان له سه ر شانی دهدا جه لدی عه با
“کوردی” وا به دبخت و دل بئ سه بر و له یلا بئ وهفا
ئه ی خودا رو، دل ودها، تالع ودها، جانانه وا

دلم نایه به جیت بیللم برۆم بو خۆم به دنیا دا
سه ری خۆم هه لگرم وهک شیت به کیو و دهشت و سه حرادا
دهلیم ناکه م هه لیم راکه م عیلاجی ده ردی سه وداکه م
که مه ندی تۆم له گه رندایه سا چه که م به رم نادا
له سینه ی پر بلیسه م هیند ده کیشم ئاه ی گه رم و سه رد

خه لیلی تویه دل، بویه که ناریش پیی زه ره ر نادا
ئه من قه ت مومکینم نابئ خه یالی تو له دل ده رکه م
چه که س بئ قووتی روچ نابئ بژی بئ شک له دنیا دا
له بهر فیکر و خه یالی کاکۆلت قوربان ودها ماتم
شه و و روژ نابزووم ئه سلن نه به ملادا نه به ولادا
له بهر فرمیسی چاوانم هه تا فه رقم ودها غه رقم
له بهر بلقی نه فه س فه رقم ده که ن غه رقم له ده ریادا
موره بی موشفیقی عیشه که “کوردی” کرا جگه ر پاره
که ده یزانی چه که س بئ پاره هه لئاکا له به غدادا

شکاندی قیمه تی شه که ره، نه باتی لیوی شیرینت
گه یانندی مه رسیه ی مریه م خه یالی روی نیگارینت
له به ردا چین به چین هاتو بچین چینی له سه ر چین دا
چین بچین چین تا به پا گیسوی چین چینت؟؟؟
حه نا بئ رهنگ و رهنگ ته لئه به رهنگی ساری گول نادا
وه ره رهنگ که به رهنگی خوینی دل ئه نگوشتی رهنگینت
قه میسی یوسفه بو چاوی تاریکم وهکوو یه عقووب
سه با جاریک به لاما بینئ گه ر بۆنی عه ره ق چینت
گه ر ئه هلی دل به چاوی من نه زه ره له م شیوه یه بپرین
ده زانن هه رکه قیمه ی دل دهکا ریشووی پۆشینت
هه تا که ی بئ وهفایی، به سیه شیرین و هقتی شیوه نته
سه راپا غه رقه ده ر تیشه ی جه فا، فه رهادی مسکینت
به به زمی لیوی شیرینت زه مانئ خوسره و ئاسا بووم

دریغا تیکی دا سهیر و سه فا، به دکاری بی دینت
به ریسوایی و رووتی من، ره قیب! تو کامه ران نابی
هه تا ته سلیم نه بی "کوردی" مه زهنه نایه ته سکینت

چیژتم ئەمڕۆ ژه هری مار و رۆحی شیرینم نه هات
زامی کۆنهم هاته ژان و مه ره می برینم نه هات
من خهم خوارد و خهمیش خوینی جگه رمی خوارد هه
بۆیه گریام چهند به چهند، فرمیسی خوینیم نه هات
غهم سه ری لیدام و یاریش قهت سه ریکی لی نه دام
سه بر و هۆشم رۆییوه، غاره تگه ری دینم نه هات
دل ده سووتی چین به چین ده شکینته سه ری هک وهک فه نه ر
خاوه نی رووی ئاته شین و زولفی چین چینم نه هات
دیده وهک هه وری به هاران خوین ده بارین و سه دای
پیکه نینی غونچه یی نه و سه بزه په رژینم نه هات
گوی سه رم چه وگانی میحنهت دایه بهر خوی رای فراند
وای عه جه ب، بۆ شاسواری خانه یی زینم نه هات؟
که و تمه وهختی مردن و غهم خستمیه حالی غه رغه ره
"کوردی" بی کهس خۆم له هیچ لای سه دای شینم نه هات

خۆشم، قوربان، به به ندیخانه و زنجیر و سیدارهت
به شرط آن که ناری بر سر من طعن اغیارت
دل مه حبو سه جه رگم لهت لهته عه قلم له دهس ده رچوو
به تیغ حاجب و زلف کمند و چشم سخارت

نه وهک هه ر من بنالینم وهکوو بولبول له هیجرانت
رقیبان سگ صفت گردند اندر باغ و گلزارت
ئه من بووم باخه وانی باغه که ی تو ئیسته بی مروهت
دگر چیند گلت، من دیده دارم بر خس و خارت
هه ناسهم سارده بۆ دووریت وهکوو مه یلت له دووری من
دل سوزد ز تاب نیم تن چون برگ گلنارت
ته بیب ناکا عیلاجی ده ردی دووری دل، وه ها چاکه
بَرَم این خسته پیش عارفی چون چشم خمارت
ده ماغم ئەمڕۆ عه ترئالوود و موشک ئەفشان و گول بیزه
مگر بویی صبا آورد ز سوی زلف تاتارت
گه لی تاریکه دیدهم دوور له دیدهی مه ست و مه خموورت
ده انم تلخ گشته بی لب لعل شکر بارت
عه زیزا ئەهلی میسری بوون به کپارت به گیان و دل
کنون (کردی) تن چون ریسمان آرد به بازارت

تالانی سه ر و مالم چاوی ره شی فه تتانت
پابه ندی دل و دینم کاکولی په ریشانت
وهک خه نه جهری زیجه وشه ن تا رۆژی هه شر ده تکی
خوینی دلی مه زلوومان له و ناوکی موژگانت
ته سخیری دلی کردم حه مله ی سه فی موژگانت
هۆش و خیره دی بردم له علی له بی خه ندانت
سه ر لافی ئەوهی لیدا گوی عه رسه یی بازیت بی
پۆسیده بوو، نه یبوو تاب، بۆ زه ربه تی چه وگانت

بۆ چم دهوئ ئه م قهلبه گهر نه يکه مه خاکی ریت؟
 روحم به چ مه سرف دئ، گهر نه يکه مه قوربانت؟
 خۆت بۆ سته مان که م بووی، بیستت قسه ی ئه غیاریش
 فیرعه ونی زه مان، ئامان! گوئ مه گره له هامانت
 دل دائیمه وهک بولبول موشتاقی دهه ن وازه
 تا ئاوی حه یات نۆش کا له و خونچه یی پیکانت
 روئی دلی مه حزوونم، داخه ئه وه نه مزانی
 دوو چاوی رهشت بردی یا زولفی په ریشانت؟
 باکم نیه مورغی دل بیکه ی به که باب ئه ماما
 بیده به سهگ و مهیده ده ر خوردی ره قبیانت
 روحم مایلی بۆسیکه له م دامه نی پاکي تو
 مانع مه به له م خیره، دهستی من و دامانت
 عه زمت ئه مه بوو ئه ی دل! ریسوام بکه ی و کردت
 دهست هه لگره لیم ئیتر سا خۆت بی و ئیمانت
 بۆ تیری قهزا سینه م بۆت بوو به سپهر قوربان!
 بۆ ته جروبه سا تیری باویره ره قه لخانت
 چاو قاتلی عاشق بوو جادوو به چه بوو عه ییار
 بۆ شوینه ونی ده سرئ ئه م خوینه به دامانت
 ئه زبه سکی فیراقی دی، وهک دۆزه خیان "کوردی"
 یه کسانه له لای ئیستا نه زدیکی و هیجرانت

 وهک دورپ و عه قیق نه خشه ده ندان و له بی ئالت
 میسلی به رهزا په خشه ئه گریجه و خر خالت

په نجهت له حه نا مه گره سووریکي ته لڅ رهنگه
 خوینی دلی من ئاله به و په نجه یی شمشالت
 نه خلی قه دی چون سه روت چه ند دل به ر و مه وزوونه
 سهیری که چ شیرینه پاوانه و خر خالت!

 کویر بووه ههر وه کوو یه عقووب به خودا دیده له بۆت
 سا بنیره وه کوو یوسف به شفای دیده له بۆت
 دل که جیی خۆت بوو به ئاوری غه می هیجرت سووتاند
 بۆچ به دهست خۆت ده خه ی ئه م ئاوره ناو مه نزالی خۆت؟
 دل له دهس تورکی دوو چاوت چ ده بوو حالی ئه گهر
 نه بوایه له سه ری تیری موژده ت، تیغی برۆت؟
 به رگی رووتی به هه زار خه رقه یی شاهی ناده م
 چونکه مه حبووبه به ناز پیم ده لیی گاه ی (مچه رووت)
 من کوتم کوژتمت ئه و سه بر به بی دهنگی کوتی
 کۆنه کرمانج! ئه مه سالیکه به له د بووم له درۆت
 شه معی مه یخانه فتیله ی نه بوو تا دوینی، شوکور
 شیخی خۆمان به شه راب ده لقی گه دایی ده فروت
 که ره قیب دی من و یار پیکه وه نیش تووین، له رقان
 وهک سه گی پهت بکروژئ، دهم و لئوی ده کروت
 دلی «کوردی» که گرفتاری جبه ی قرمزیه، بۆچ
 ده کهن مه نعی به خوینی دل ئه گهر به رگی ده شو ت!

 به داوی زولف و دانه ی خالی سه ر رووت

گرفتاره دلی سهد عاشقی روت
 نیگاهی چاوی مهستی نیمه خابت
 هزاری وهک منی خستوته تابوت
 سه با گهر لابدا زولفت له کولمهت
 دهلیم یا ماهه یا خورشیده ئەنگوت
 شکانت له شکری عه قل و شه کییم
 به تابووری موژه و شمشیری ئەبروت
 له چاهی ژیری لیوت وا ئەسیرن
 هه زارانی وهکوو هارووت و مارووت
 مه هه یا رۆژه یا رووی تویه ده رکهوت؟
 شه وه یا زولفه یا خو مووی دلجووت؟
 ئەمه یا نوقله یا خو خونچه یی کام؟
 ئەوه دهنده یا دوپ، یانه یا قووت؟
 فیدای دهست و کهمانت بیت "کوردی"
 ده پیکئ سئ و دوو هه م تاق و هه م جووت

قهوسی ئەبرۆ و موژهت تیر و کهوانه به عومه ر
 نیگه هت قهیدی دل و ئافه تی جانه به عومه ر
 به شه راره ی خه می تو نه خلی مرادم سووتا
 باخی شادیم هه موو ده م فه سلی خه زانه به عومه ر
 تیغی ئەبرۆیی خه مت سوو ره تی سه یفی عه لییه
 باعیمی زه مزه مه یی شووری جیهانه به عومه ر
 به عه لی سویندت ده ده م شیهی ئەگه ر، ره حمت بی

خو ئەگه ر سونینی، ئەی شوخی زه مانه! به عومه ر
 په رته وی عارزی یار و دلی سهد پارهی من
 قسه یی شه وقی مه هه و چاکی که تانه به عومه ر
 هه سه رته تی ناو ئەگه ر کوو هکه نی بیمارم
 دل به رم هه رو ده کوو شیرینی زه مانه به عومه ر

خه به ریکم بده نی ئەهلی خه به ر! هه شه ره مه گه ر؟
 رۆژ که وا ئەمڕۆ له مه غریب سه ری هینا وه ته ده ر
 نووری مه هدی له ته ره ف مه ککه وه زاهیر بوو ه یا
 غه لبه یی کورده له بو کوژتنی من [کانی که فه ر؟]
 ئەشکی خوینینه له چاوما به گری وه ستاوه؟
 یا غوباری ئەله مه باعیمی عومانی به سه ر؟
 خه وه یا وه سو سه یه یانه به ره ئیولعه یینه؟
 ئەم عه لاماته که وا دپته ئەبه ر مه ددی نه زه ر؟
 رۆحی شیرینه که ده ردی له ته نی مه هجوورم
 یا مه هی من نه ته ی ریحله ته بو عه زمی سه فه ر؟
 بو سه فه ر که رده یی من به دری فه له ک شایانه
 بیته سه ر دهستی و بو ره ددی عه دوو بی به سپه ر
 باوجود تا کوو ره قیب یا وه ری ئەم دل به ره بی
 هیچ ته فاوه ت نه یه بو من له هه زه ر یا له سه فه ر
 دائیمه ن دهستی دوعا ده گرم و شایه د زۆر زو
 شای سه فه ر که رده یی من بیته وه بی عیج و زه ره ر
 سوژشی «کوردی» یه یا جوژشی ئەییامی فیراق؟

ئاته شی عیشقه مه گهر یا شه رهری ناری سه قهر؟

دل له میحنه ت که یله ئه ی پیری موغانی به زم ساز!
 ههر ئه توی بۆ باره گای عیش و ته ره ب مه سنه دته راز
 مه ی حه رامه گهر به فتوای مو فتی و قه ولی جه دید
 پیری من جار جار به قه ولیکی قه دیم داویه جه واز
 بانگ که نه زاهید نومای رهندانی گو شه ی خانه قا
 بین، که وازه دهرکی مه یخانان و خه لوه تگاهی راز
 خابی غه قله ت نازله بۆ چاوی شه حنه و مو حته سه ب
 دهر فته جامی ئه سه ر کیشی بلا بی ئی حته راز
 با به شه رته ی باده مه رد ئه فگهن بی، ساقی نه و جه وان
 دیدمه ست بی ت و کلاو که چ کات و دو گمه ی سینه واز
 زولف و کاکول و غولامانه ی هه موو ئه فشان بکا
 بی به زانوودا بدا جامی به عیشوه و شه رم و ناز
 دهستی یار و گهر دنی قه رپابه، لیوی جامی مه ی
 فیس و ته رلگ بگرئ دهوری دیدهی وه ک باز
 خاو که ره ی خانمه قه ناره ی سۆل و سه وزه ی نه سمه جان
 ره قسی سه مکه، نازی شه هبه، ئاشووب و غه مزه ی سه روی ناز
 دائیره ی میسری چه قانه ی گه وه ره و له نه جه ی سه مه ن
 دهنگی چاوه ش بی بلا ها دیته گیانم بی نه واز
 ئاغه زه ننوون لی بدا، سینه که مان، حارس گرفت
 ئه لکه ته نبور و ده ف و ئه سه عد بدا دهستی له ساز
 مستو ئیبراهیمی ئاو ره حمان نه وا و فه تحی حه زین

مسته فا ناری و سیگا، یونس بلن دهشتی و حیجاز
 با ره سوول هه لداته راست، سالح بلن نیوه شه وئ
 محیدین چوارگاه و قهره دهنکی بلن کا بۆ قه زاز
 جار به جار به کزیکه وه هه لسی له په رده ی زاهیری
 یاره که ی عاشق کوژ و مه عشو و قه که ی دوژمن نه واز
 مو تریب ئه ر وا بن فیدایان بن «نه کیسا» و «باربود»
 ساقی ئه ر وا بی به قوربانی دوو دیدهی بی، ئه یاز
 مه جلیس ئه ر وا بی هه زار جه مشیدی جه م فه رپاشیه
 مه ی ئه گهر وا بی به های جامیکی، ئیران و حیجاز
 ری مه دن له و به زمه شیخی ته کیه و سو فی خانه قا
 کونه لو تی جنده په روه ر، سپله یی به چه نه واز
 وا فه رج بۆ نیکه به ختی بی بچیته سه ر حه قیق
 کووسی ری حله ت لی بدا دهرچی له مه نزلگی حیجاز
 وا نیه «کوردی» ماییلی ئه و جو ره ئه توارانه بی
 لازمه شاعیر له ههر چه شنن بلن بۆ ئیمتیا ز

کوللی عاله م وا بوون سه ر گه شته وو حه یرانی عیشق
 هیچ که سی نازانی ئه حوالی سه ر و سامانی عیشق
 باده په یمانانی ئیدراک و که مالی عارفان
 له نگ و عاجز بوون له ری ته ی کردنی مه یدانی عیشق
 گهرچی غه و واسانی فیکره ت غه و ته وهر بوون مو دده تی
 قه ت نه بوون واقف له قه عری به حری بی پایانی عیشق
 سامری و سه حبان و جار و لالاو و لو قمان و سه تیح

موخبیری کوللی عولوومی بوون و سه رگه رسانی عیشق
حافز و سه عدی و نیزامی و قهیس و جامی و ده هله وی
فه یزخاه و مه عریفه ت جۆ بوون له شاگردانی عیشق
خوسره و مه حممود و فه رهاد هر سی شا و شازاده بوون
ئاخری بووشن به بهنده و چاکهیی سولتانی عیشق
شه مس و مه ولاناو مه نسور که ی به سر مه حرهم ده بوون؟
تا نه یانخواردیه ریزه نانی سفره ی خانی عیشق
زاهیدا! خویندووته ته فسیری «لَکُلُّ وَجْهَ»

قهت مه ده ته عنه له مهستی و بیخودی رهندانی عیشق
مولته جی نابم به کهس «کوردی» له دنیا و ئاخیرهت
روژی دیوانی خودا دهستی من و دامانی عیشق

تا که ی ئه م جهور و جه فایه؟ چاو خوماری سوخمه ئال!
دل به ناری فیرقه تت سووتاو، رهش بوو وهک زوخال
چاوی مهستت وای په شیو و وهش و ویلی کردووم
قهت به قهه زه پریک نه ماوه عه قل و ئیدراک و که مال
سه قفی چاوم بارشی خه م وای له سه ر گۆل به ستووه
خوین به خور پییدا ده چۆری وهک تکه ی ویرانه مال
وهسلای تو «يُحْيِي الْعِظَامَ» و قالبی فه رسووده مه
بیله تو توخوا بلا شاد بی به گهردم بای شه مال
رهشکی سه حرای چینه بو رهوت و نیگا و وهستانه وه
که بکی کوهی زابولستانه به نه غمه و خه تت و خال
دل به ری وای پر که مال و عه قل و دانش که م هیه

وا مه زانه بی که ماله چونکه تفله و خورده سال
ئه ی ته بیب! ئه ر تو ته ماته زامی دهردم چاره که ی
تا کوو گهرما و گهرمه بۆم پهیدا بکه شه هدی و یسال
عاشقی خوشه نه وهک و هک من غه ریب و قور به سه ر
دل به رم وهک دوژمن و خۆم بیکهس و ئاشوفته حال
قافله ی بیرم به تاراجی خه می دووری چووه
بۆیه و «کوردی»! دوکانی دل له مه عنا بوو به تال

ئه من وهک په رچه می جانان، ئه من وهک په رچه می یارم
له لای خاو و سه رگه ردان، له لای مهست و بیمارم
ده با بگریم، بنالینم، که وای تی کچوو سه ر و کارم
دل دانا له ری دل به ر، نه دل بۆم بوو، نه دل دارم
دل که یله له میحنهت، وای رهوانه خوین له زامان
له گیزاوی به لادا غه رقه سه ر هه تا به دامانم
له دهستی که چره وی گهردوون له کووره ی فیرقه تی غه مدا
به دایم هه ر وهکوو قه قنهس هه ریقی نار و حیرمانم
وهسییهت بی مه بن دوودل که نادا مه نفعهت پیتان
منیش دوو دل بووم ئاخر ئیسته بۆیه وای په شیمانم.
خودا تادای به من وای دا به جار و هسلای دوو دل به ر
..... فه له ک چۆن کردی تالانم
وهکو «کوردی» له دوو جه ژن بوو له ناو حیرهت و دهردا
ئه میشم چوو ئه ویشم چوو به جار و مالی ویرانم

عه زیم! باعیسی عیش و نیشاتم!
 گولم! سه رمایه که ی ژین و حیاتم!
 ده زانی خۆ ئەمن سه و دازه دهی تۆم؟
 نه چیری ئاهوویی چاوی سیاتم؟
 هه میسه من له کونجی دهر و غه مدا
 ئەسیری شهرت و مه حبووسی وه فاتم
 به سالی جاری قوربانی ده کهن حاج
 ئەمن هه ر دهم به قوربانی وه فاتم
 به جاروویی موژهی چاوم هه میسه
 خه ریکی مشت و مالی خاکی راتم
 له شهوق و زهوقی عالهم بوومه فارغ
 که هه م زانوویی هيجرانی و به لاتم
 له بهرچی و له من ئازورده بووی تۆ؟
 نیه رهحمت به حالم لێو نه باتم
 ئەگه ر کردوومه ته قسیر و گوناھی
 هه زاران تۆبه یی تا روی مه ماتم
 به مه رگی تۆ و هه ها خهسته و زه بوونم
 نه ماوه زه پره یی سه بر و سو باتم

تا کوو دل مایی مه کۆشه قهت له ئابروو بردنم
 عیشق تا خوش یی مه کیشه رهنجی ریسوا کردنم
 پیشه وای کاروانی یی رهحمی هه تا ماوی ئەتوی
 هه لگری باری جهفا و هيجران هه تا دهمرم منم

هه ر ئەتۆم دیوه له خۆم دلسۆز و موشفیق تر به خۆم
 چونکه وا ساعی و عه جوول و تالبی بو مردنم
 خۆ نواندن بهس یی به خوا رووی جیهان زانی که تۆ
 قادری بو کوژتن و تالان و زهجر و گرتم
 نازه یا خۆ مه یله یا نه شهت تلووعی کردووه؟
 یا به هوشیاری وهکی مهستی به هانه ی کوژتنم
 تینوویی نه زعی فیراق و یادی جوللابی له بت
 جو به ئیل یارم یی باز ئیشکاله روچ دهر بردنم
 بهخت یه ک هيجرهت دوو و غوربهت سیان و دل چوار
 من یه کم، چوار تهوقی ناحهق بوچی چۆته گهردنم!
 گه ر له عیشقی ساده پروویان دل بگویم یی گومان
 مورته دم؛ یه عنی ئەسیری زولف و پوستانی ژنم
 دل دهلی «کوردی» رهقیب دوژمنته کۆنه لوتییه
 بو یه وای کوت تا نه زانم کینی دۆست و دوژمنم

جانا وهره ئەم جهژنه به قوربانی سه رت بم
 بو تیری قهزای چاوی هه سوودان سپه رت بم
 شادن له ته ماشای نه زه رت مه حرهم و ئەغیار
 مروهت نیه ته نها هه ر ئەمن دهر به رده رت بم
 رازیم به دهنم هه ر وه کوو خاکی بهری پیت یی
 شایه د که له ری مه دره سه دا ره هگوزه رت بم
 تۆ به و دوو روخی خۆته وه وهک شاهی و فه پزه
 دایم که له پیش ئەسپه که تا وهک نه فه رت بم

وا قال و زه عیفم له هه تیتیه غه می دووریت
شایسته ئیستاکه که ئالقه ی که مه رت بم
بۆ قه تللی منی خه سته موژده تهر وه کوو تیره
ئه ی من به فیدای تیری نیگای پر خه ته رت بم
ئه ر خه شمه، وه گهر لوتقه به «کوردی» نه زه ری که
قوربانی غه زه ب گرتن و گوشه ی نه زه رت بم

ئه گهر مه یلت له دل ده رکه م، غه ریپی کۆی دل به ر بم
ئه گهر ساتی له یادم چی، هیلاکی ژه هری ئه ژده ر بم
به غه یری بۆسه یی چاوت ئه گهر قه سدی ویسالت که م
به شوعله ی قه هری تو یا ره ب سه راپا قه تللی ئه خگهر بم
ئه گهر یه ک له حزه سستی که م له ژیر باری غه می عیشقت
به میسلی په نجه ره قوربان به تن سووراخی خه نجه ر بم
له سه ر ته عریفی ئه گریجه ت ئه گهر بییم وه سفی کاکۆل که م
به زه ربی تیغی ئه برۆی تو ئه من مه قتولی بی سه ر بم
ئه گهر یه ک له حزه غافل بم له شوعله ی ماهی روخسارت
له حه شرا بی نه سیبی جه ننه ت و هه م حه وزی که وسه ر بم
گه دایی کۆی جانانه به شاهیی عاله می ناده م
گه دایی خوشتره بۆ من له شاهی، گهر موخه بییه ر بم
ئه ری یاران! بلا «کوردی» له بۆته ی فیرقه ته یه کجار
خولاسه و بی غه ش و مه قبوولی عاله م هه ر وه کوو زه ر بم

عه زیم! نووری چاوانم! حه بییم!

سه بووری به خشی جانانی شه کییم!
وه ره ره حمی به حاله که عه زیم!
له یار زویر و له مه سکه ن بی نه سییم
ره هنده ی دهستی که س نیم خۆت ده زانی
فیراری جه وری ئه غیار و ره قییم
دوو شه ش بۆ داوی نه گبه ت هه ر له ریڤا
له به ختی شه ش ده ر و یاری عه قییم
ئومیدی زینده گیم ناوه به لاوه
که قاتل بوو به جه رپراح و ته بییم
عه جوولی و وه حشه تی ئه م وه خته خۆم بووم
که دیده ت بوو به ئوستاد و ئه دییم
ئه مه ی ده یلیم ئه گهر ئیغراقه «هیجری»
هیلاکی دهستی «مه یته ن قرمزی» بم

کی ده لی دل به ر به خیلن؟ ئه مرۆ وه لالا دل به رم
به ردی ژیر پیی خوشی حه تتا هه ر ده هاوی بۆ سه رم
ئه و، سه گی سه د سال جه فاکیشی له هیچی ده رده کا
وای به حالی من، که سیسه د پایه ناماقوول ترم
ئیلتماسی کوژتنم لی کرد، کوتی نازانی تو
من چه په ل ناکه م له خوینی هه ر سه گیدا خه نجه رم
پییم وت ئاخو تو دلی من کوئ ده به ی؟ توند بوو وتی
های به توچی؟ ماله خواهیشتمه هه ر کوئی به رم
روخ له کویدا خۆی نیهان کا ئه ر له به ر تیری موژه ی

کون کونی کردووه وهکوو بیژنگ جه میعی په یکه رم
هیند وت لاچۆ سهرت با بیټ پشتت کهنده لان
چاهی غه م کهوته دوام و بای فیراق کهوته بهرم
ئه ی فهلهک! مروهت که من بهو قالبی پر دهرده وه
جهوری تو یا نازی یار یا جهوری ئه غیار هه لگرم؟
روچ و دین پیشکesh دهکا هه رکهس، منی بی دین، خودا!
سا چلون ئه و لاشه فهرتووته و زه عیفه ی بو بهرم؟
شاهی ئیقلمی وه فا نازانی ئه ی «کوردی» منم
فهقر و فاقه، تاج و تومارمه و گه دایی ئه فسهرم

عهزیزم! وا له دووریت دل فیگارم
که خوین دهرژئ له دیدهی ئه شکبارم
وهها فرمیسی خوینین دی له چاوم
وهکوو دامانی ئه لوهنده که نارم
له گهردی قاسیدی یه ئسی ویسالت
به کوللی کویره دهیده ی ئینتیزارم
که ئوممیدی ویسالی توم نه ماوه
به مهرگی تو به مهرگ ئومیده وارم
له چاوی خوت بپرسه ئه و دهزانی
که من بو وا عه جوول و بی قه رارم
مه کهن مه نعم که سه رگهردان و ویلم
به دهس عیشقه زه مامی ئیختیارم
له گهل عیشقت وهها یار و ئه نیسم

له توش هتتا به کوللی بهرکه نارم
وهکوو مه نسوور ئه گهر بیشم سوتینن
«انا القادر» دهلی گهرد و غوبارم
ئه گهر تالع ببی «کوردی» سزایه
به حوققه دورپ و گه وهه رکهن نیسارم

حوری باخی جینانی یا گولی باخی ئیره م؟
ام نُجُومُ العَرَشِ؟ أم شَمْسٌ عَلَى فَوْقِ العَلَمِ؟
سه رکهشی ئیلی گه لالی شوخی بابان و عیراق
نور ابصار العرب ظلُّ الرؤساء العجم
کوژتن و عهفوت له لای من ههردوو یان هه رهحه تن
لو تمنتی ترحنی لو تعفنی عین الکرم
ئاخری کوژتت به هیجران ئاسکه که ی بهرمالی خوت
کَم نَدَيْتُ بالنداء لا تَقْتُلِ صَيْدَ الحَرَمِ
کوژتمت ئه ماما له ئاخردا په شیمانی ده به ی
یا حبیبی بعد قتل لا حصول فی الندم
وهک ته بیب ئه ر بی و عیلاجی ئه م برینانه بکه ی
أَعْطِكَ الرُّوحَ لَئِنْ تَقَبَّلُهُ فِي حَقِّ الْقَدَمِ
سه د که مه حزوون و نه خوشم نامه کهت گهر بیته لام
يَنْدَفِعُ حُزْنِي وَمَا يَبْقَى مِنَ الْقَلْبِ أَلَمْ
گهر وهکوو عیسا له پاش مردن به سه رما رابری
تَجْمَعُ العَظْمَ الرَّمِيمَ تُحْيِي بَعْدَ العَدَمِ
چونکه نامه ی دهردی «کوردی» قهت نه هاته ئینتیها

تَمَّتِ الْقِرطاسُ، جَفَّ الْحَبْرُ و انشَقَّ الْقَلَمُ

ره فیقی کونجی میحنه ت عاجزن هه شه و له نالینم
گوریزانن له بهر لیشاوی مه و جی به حری ئه سرینم
ئه گهرچی روژ و شه و مه شغوولی نه غمه ی موتریم ئه ماما
له خه م خالی نیه ساتی دلای مه حزوون و خه مگینم
ته ببب دینی دهوای دهر دم بکا، خو من زه دهی دووریم
به بی دارووی و هسلای، نابی هیچ ئارام و ته سکینم
ئه گهر مومکین نه بوو و هسلم، که من مردم و هسییه ت بی
له باتی قه ووم و خیشانم له سه ر مه یتیم بکا شینم
شه هیدی عیشقم و مه مشوون و کفتم بو مه که ن یاران
گه واهی حه شره بو دهعوای شه هاده ت به رگی خوینینم
به په رده ی زاهیری گهر بی سه دای ئه و عاشقی یارم
ئیت حاجه ت نیه بینن مه لا بو و هعز و ته لقینم
عه به س «کوردی» مه لایک دین دهرسن مه زه هب و دینت
که قادر خوی ده زانی من له سه ر کام مه زه هب و دینم

فه له ک! ره حمی به حاله که به غایه ت دل په ریشانم
ره هه نده ی زید و مه سه کن، دوور له یار و قه ووم و خیشانم
ده لاین میهمان په زیر و دلنه واز و خاوه ن ئیکرامی
ده سا بو که یته؟ وا من بینه واه و ده رویش و میهمانم
عه زیز و خو شه ویستی کوللی عاله م بووم ئه میستاکه
غه ریب و بیکه س و ته نه انشین کونجی ئه حزانم

چ میننه ت گهر نه وازشت و ته عاروف که ی له گه ل مونعیم؟
به من فه رزه که رووت و موسته حه ققی خیر و ئیحسانم
له بهر جه وور و جه فای یاران نیه ناله و فوغانی من
هیلاکی له ووم و ته عنه ی ناکه س و خه نده ی ره قیبانم
ئه گهر بیته و به ناحه ق خوته بکه ی په نهان و هکوو یوسف
وه ریدی عیشق و ریشی توهمه ت و چاکی گریبانم
ئه گهر «کوردی»! ده پرسن مه زه هب و پیری ته ریقی من
عه لی مه ولامه، قادر پیرمه، مه حموده سولتانم

ته شنه له ب تا که ی ره فیقی و هحشیانی به ر بکه م؟
تیغی خوینرپیژیت بکیشه تا ده می پی ته ر بکه م
تا کوو لیم دووره خه تی ره یحان و رووی گول رهنگی تو
کویر بم ئه ر بیم سهیری ره یحان و گولی شه سته پر بکه م
وا له بوته ی عیشقتا قاله روخی زه ردم ئیت
قه ت له خو ناگرم له که س داوایی قهرزی زه ر بکه م
رهنگی زه ردیش چاکه بو کویری ره قیب و دوژمنان
چونکه دوژمن شاد ده بی گهر خو م گه دا و موزته ر بکه م
کیمیای و هسلت به هیچ ناییته ده ستم، بی ئه مه
بچه غاری مه غریب و خو م فی ره عیلمی جه ر بکه م
من له ته عنه ی دوژمنی بی بیر قوتار نابم، مه گهر
یا خودا مه رگم بدا یا هه ردوو گوئی خو م که ر بکه م
قه ت مه لاین یاران! له گه ل فیرقه ت و هره سازش بکه
شیت نه بووم و هک په ششه من خو م تووشی بای سه سه ر بکه م

من له گه ل جه و ر و جه فات گه ر لافی ئولفەت لی بدهم
 هەر وهکوه ئاهوو ده بی خۆم جووتی شیرینی نه بکه م
 پیم ده لین «کوردی» فلان که س یادی دووری تو دهکا
 من له ئه و چاک شار هزام، بیللا ئه گه ر باوه ر بکه م

له یله که ی بی مه یله که ی مه حبووبه که ی عه ییاره که م
 شوخه که ی پر چه مله که ی بی ره حمه که ی غه داره که م
 زالمه ی له خوا نه ترسه ی کافره ی بی مرو ته!
 قاتله ی عاشق کوژه ی جه لاده که ی خوه خاره که م
 گول به دهن، سیمین زه قه ن، خه ت یاسه مه ن، فهنده ق ده هه ن
 ئه سمه ره ی قه د عه ره ره ی ناز و نه زاکه ت داره که م
 نه و جه وان، ئه برۆ که مان، شیرین ده هان و نوکته دان
 تورک ره فتار و په ری روخسار و کاکۆلداره که م
 ئه ی ره قیب! سه د جار دهرم که ی یا جوینم پی بده ی
 ناعیلاجم هه ر ده بی پیم بو سه لاحی کاره که م
 ژه هری دووری چه ژتوو «هیجری» ئه میستا بویه وا
 ته لخ گو فتاره که لامی له علی شه ککه ر باره که م

چاوه که م! خو من برینداری خه دهنگی چاوی تو م
 زار و بیمار و گرفتاری که مه ند و داوی تو م
 ویل و سه رگه ردان و خار و عاجز و ئاشوفته حال
 دل به تالان چووی سو پای کاکۆلی تیک ئالای تو م
 گه ر ده پرسای داد و گریان و فوغانم بوچییه

راسته باوک مرده نیم ئه م ما جگه ر سوو تاوی تو م
 سه د که تو فیکری ئه سیری خۆت نیه ئه م ما ئه من
 خو ده زانی چونکه روژ بی خورد و شه و بی خاوی تو م
 من له بهر پیروی قه دم خه م نه بووه ئه ر باوه ر ده که ی
 قه د خه میده ی قامه ت و بالای وهکوه لاولای تو م
 قاتلی من که س نیه بوختانی ناحه ق بوچ بکه م
 من شه هیدی خه نجه ری موژگانی تازه ساوی تو م
 هه ر که سه عه بد و موریدی مورشیدی که سا ئه من
 هه ر وهکوه «هیجری» مورید و گیان فیدای هه مناوی تو م

عه زیزم! من ئه سیری قامه تی نه وتوول نه مامیکم
 غولامی زولف و ئه گریجه و غولامانه ی غولامیکم
 گرفتاری که مه ندی مه هوه شیکم تفل و بی ره حمه
 هیلاکی ناز و عیشووه ی نیم نیگای ئاهوو خه رامیکم
 جگه ر خوینین و چاو ئه سرین و خوین خوار و دله فگارم
 خه ریک و ویل و وه حشی مه هوه شی شیرین که لامیکم
 هه موو عومرم به زایع چوو له ریگای عیشقدا چونکه
 گرفتار و ئه سیری داوی عیشقی تفل و خامیکم
 ره واجی سککه یی ساحیبقرانی ملک و میله ت بووم
 ئه میستا ویل و سه رگه ردانی گه رداوی عه وامیکم
 شه هی ئیقلمی عیشقم، پیروی رهندانی خه راباتم
 ئه گه رچی زاهیره ن تفل و نه زان و ئه بله فامیکم
 ئومیدی وه سل و دیداری نه ما «هیجری» ئه میستا که

هه میشه ئینتزاری نامه و په یک و که لامیکم

تا کوو یار فیتنه ی جیهان بئ سهر و هوش و عقل و دین

بو دهوا دهس ناکه وی ناویان له سهر رووی زه مین

لئی ده پرسم بوچ به کل ساو ئه دهی موژه و ئه برۆت؟

ده لی تیغ و تیر ژه هراو ده ده م تا ههر به ناسۆر بن برین

ده ست له داوینی ده ده م بئ ئاوړی دا لا، به لام

مۆر ده بیت و پیم ده لی به و لاوه، رۆله ئیمه نین

یار ده لئین ئه مرۆ رقی هه لساوه یاران! بینه وه

فه رزه به لکوو دوو جویمان بهر که وی، مه حرووم نه بین

خۆ عه زیزی نامری بگرین به بئ خه وف و خه ته ر

به و به هانه ش قور بیوین، تیر له خۆشمان داوه رین

چاو له گهرد و تۆزی فیرقه ت کویر بووه چار ناکری

تا جه لا نه درئ به خاکی ژیری پئی روحه له ئه مین

یار له ترسانا خه وی لئ ناکه وی باوه پ بکه ن

خیر، عه به س بو قاتلان بو قه تلئ دل چۆته که مین

پادشا بم، تا کوو چینی زولفی ئه فشان کا شه مال

قافله ی تالان ده که م ههر تاجرئ برواته چین

دل ده لی یار چۆته کانی، بانگ ده کا، بغه لتئ

ناوی «کوردی» بئ به ده میا، دا که با ئیمه ش بچین

ئه ی دوپی تاجی سهری شاهانی ئیقلمی جیهان

شه مسی ئه فلاکی که مال و شه معی به زمی عارفان

ئه ی به نادیده، به شوهره ت سه د وه کوو من عاشقت

وه ی له تاوی فیرقه تت عاله م هه موو ره نجیده جان

سابیقهن پرسی که دل ئه فسورده و سه و داسه رم؟

یا له سه رمایه ی هه وا و میهر و شۆری دل به ران؟

واقعهن شیرین سوئالیکه، بلا لیکن ده بوو

مه سئه له بروایه لای شه خسیکی دانا و حال زان

من ده لئیم شیواوه یه کسه ر ده فعی کاروباری خۆم

ساچلۆن پیم ده کری ئیتر حه للی عوقده ی سائیلان؟

گه ر ده پرسن مه نزل و شکل و لیباس و تائیغه ی

مالیان نیزی که به به ندیخانه وو ئاشی ئه حان

ئه سمه ره، لاغه ر ته نه، بالامیانه، که چ کوله

سه وخمه سه وزه، مه یته ن ئاله، چاو خومار، ئه برۆ که مان

عاشق و دانا و موئه دده ب، وه حشی و مه غروور و عه جوول

گه ه ده لی سندان به عاشق، گه ه ده لی چاوم قوبان

زوودخیز و توند ره وته، مه سته دائیم چاو به خه و

گاه به دخوو و زالمه، گه ه موشفیقه و شیرین زمان

سا له ههر کوئ بئ که مه ستت کرد سوئالی لئ بکه ی

رازی په نهانی سه راسه ر بوئ ده کا ئه لبه ت عه یان

ره ره وت قادر بئ بو ئیعتا و جه وابی مه سئه له ت

وه رنه «کوردی» ناتوانئ حالی خۆی بوئ کا عه یان

عه زیزان! من ئه وا رویم له لاتان

له مه زلوومان بلا چۆل بئ ولاتان

که ئیوه ن پادشای لوتف و عه داله ت
 به خوا حه یفه بره نجین گه داتان
 ئه گه رچی خاک و خوئی ره هگوزارم
 به سه رما خو گوزهر ناکا سپاتان
 وه ره بنواپه چاوی پر له خوینم
 به ته فسیلات بینن ماجه راتان
 که من رۆبیم جه هه ننه م پر مه که ن لیم
 له من خالی مه که ن کۆشک و سه راتان
 جه فاتان دام و کوژتمتان به زاری
 نزوولی ره حمه ته جه ور و جه فاتان
 ئیلاهی من بېم رۆژی دوسه د جار
 به قوربانی گه داوو پادشاتان
 مه لین که لکی نه بوو رۆیی جه هه ننه م
 سه رم قه لخانه بو تیری قه زاتان
 نه سیمی کۆیی تو خاتر ده کا جه م
 به بوئی تورپه دی په شیوی پانیاتان
 منم سه ر کرده تان بو له شکری غه م
 ده ترسم من برۆم بشکی سپاتان
 ئه گه ر سه بر و ئه گه ر دل بوو، وه گه ر رۆح
 هه موو رۆیین، چیه ئیتر ته ماتان؟
 سه فه رمان چونکه ری هات و نه هاته
 دوعامان بو بکه ن ئیوه و خوداتان
 تکای "کوردی" وه هایه ئیوه جار جار

بکه ن یادی موحییبی بی ریاتان

ناسحی موشفیک و وهی واعیزی ئاشوفته دلان!
 شاویری حائیر و وهی مودبیری ئه مری خه جلان!
 چاره یی عیله تی حیرمان و ده وای مه ئیووسی!
 مۆمیای شه ربه تی سه ودا سه ر و ره نجیده تان!
 به قیه دووزی جگه ری له تله تی شمشیری جه فا
 مه ره می سینه یی مه جرووحی سه نانی هیجران
 وا ره گی عیله تی بیچاره یی وه ک من خه سته
 بی نزاره ی روح و بی ته جروبه یی نه بز و زه بان
 زاهیره ن ده جله یی لوتف و که ره مت هاته وه جۆش
 بویه ره شحه ی قه له مت جارییه بو ته شنه له بان
 نامه یکت به که ره م کردبووه زیبی ته حریر
 بو نه جاتی دل و ئارامی ته ن و راحه تی گیان
 مونشه ریخ بوو که ئه گه ر تو هه ته ده عیه ی مه ردی
 قه ت مه به تالبی سیمین به دهن و ماهه پرووخان
 گوئی له من بگره ده می ناسیحی پر لوتف و که ره م
 تا عه یان که م به تو ئه م ده رده، چ زاهیر، چ عه یان
 ئه وی رووی داوه له من کاری دلی به دبه خته
 وا منی کردووه بو تیری مه لامه ت به نیشان
 بی دل و گوئی و نه سیحه ت نه گر و سه رکه ش و رهند
 سپله و هه رزه و ئه وباشی به دئه توار و نه زان
 تا له لای من بوو له مه نعی نه ده بووم قه ت غافل

گه به لۆمه و هه پشه، گا به ده خیل و ئامان
 که ئه ویش زانی ئه من ئه ومه له سه ره مه نه ی ئه و
 ناعیلاج ئاخری کردی له منیش عه تفی عینان
 ساله وه ختیکی بوه ئیسته به مه حکوومی که سی
 فاریفول باله له ته عنه ی من و لۆمه ی دیگهران
 ئه وه سه ره مه نشه ئی ئیفساد و ئه من به دناوم
 ئه وه موسته وجب و من که و تمه زه جر و لیدان
 گه به ده ستم ده که وئ شهرت بی له پیش چاوی تو
 جارپ و مو فته زه حی که م وه کوو «کوردی» له جیهان

ئه ی چه کیمان! ئیوه بین دهرمانی ئه م بیمار که ن
 سه بری ناسۆری برینی سه ختی ئه م ئاواره که ن
 کوا ره فیکانی ته ریفه ت دهردی عیشقم چاره که ن؟
 من ده لیم تا روژی مه حشر سه ف به سه ف نزاره که ن
 یا به جارئ بمکوژن جه رگم به خه نجه ر پاره که ن
 ئه ی خودا چه که م له ده س جه وری ره قیبی به د زمان
 من ده لیم دایم هه تا ئه م روژه نابی روح و جان
 نایه لئ یارم ببینم یا به زاهیر یا نیهان
 ئاخ له بهر زو لمی ره قیبان وای له ته عنه ی دوژمنان
 من که نالیم، تو بلی بوچی ئه و مه دهر باره که ن؟
 من له چه سره ت چاوی مه سستی تو شه و روژ ناله مه
 بۆیه رازیم به و جه فایه سه د شوکور به و حاله مه
 تو به سه ره حمیک به حال م چونکه سه ختی تاله مه

خاکی بهر دهر گایه که ی تو مه سکه نی سه د ساله مه
 حه یفه بو تو ئیسته که له م قاپیه م ئاواره که ن
 دهردی عیشقم چه ند گرانه سه د که ره ت که و تو و مه وه
 جوگه له ی خوینین دیاره وا به سه فحه ی روومه وه
 باوه ریت بی من نه ماوم تازه زیندوو بوومه وه!
 له تله تی جه رگم گلینه ی چاوی پر کردوومه وه
 خوین به خور نایه مه گه ر جو مالی ئه م جو باره که ن
 روومه تی یارم له په رپه ی گول گه لی ناسکتره
 حه ز ده که م تو بمکوژی له م حاله کوژتن چاتره
 جه رگ و دل هیند بۆی به تاوه پر له پیشکۆی ئاواره
 که س نه لئ «کوردی» وهره تو ده س له یارت هه لگره
 زه حمه ته، نابی، مه گه ر جو وتم له گه ل سیداره که ن

دهر وون زامدار و دل غه مگینه بی تو
 سه رم گیژ و ته نم بی تینه بی تو
 خه وم بی هوشییه، به رگم په لاسه
 خوراکم خوینه، شادیم شینه بی تو
 له چاو ئه شک و له دل ئاهم که دهردی
 ده لئی توفانی با و بارانه بی تو
 جیگام سه حرایه، وه حشیم یار و هاوده م
 درک فه رش و کوچک بالینه بی تو
 له ئه شک و ئاهی تار ئاوینه یی دل
 جه مالی زه رد و ره ش ره نگینه بی تو

سهرم سه متوور و سینه م چه نگ و دل دهف
 خه فهت بار و مه قام نالینه بی تو
 که باب دل، خوین مه یه، ساقی فیراقت
 قه دهح چاو و مه زهم ئه سرینه بی تو
 دهروون گولزار و خوین گول باخه وان دل
 فوغان بولبول، جه فا په رژینه بی تو
 ره قیب رووترش و ئه شکی دیده سویره
 حه یات ته لڤ و ئه جهل شیرینه بی تو
 زومستان مه یله کهت، پایز براکه م
 به هاری عومر و دین هاوینه بی تو
 ئه وا من بووم به شا و سولتان و والی
 تو خوا سا کاکه گیانه ژینه بی تو
 له هاوسایان له تاو نالینی "کوردی"
 دوعای مه رگه، له وی ئامینه بی تو

وا به ئاسان عاله می ته سخیری تو بوون ماهرپوو
 ساحیری یا ئه ولیایی؟ راست بیژه ماهرپوو
 دهس به خه نجهر دی و باز خوت دهگری سا که ی
 لیم ده دهی؟ ئیتیزاری کوژتنم زوو لیم ده یاللا ماهرپوو
 دل ده به ی به دزی له ناو خه لقی ده لپی خوی داگیه پیم
 من دلم دا پیت به راست؟ داده ی بزائم ماهرپوو
 بیچووه جه لاد! خوت له ناو مه ردوم به سو فی بو ده که ی؟
 هیچ که سی نه تناسی، خوم چاکت ده ناسم ماهرپوو

پر دلم خوین کرد و دام پیت وا به زوویی جی به جی
 باعیسی به دمه سستییه ده شکینم پیاله ماهرپوو
 رهنگی زهردت دیم ده لپی "کوردی" برۆ بیته به هی
 بهس بیانوو بگره و هختی به ی کوانی؟ ماهرپوو

له کونجی بی که سیدا فهردم ئه مرۆ
 زه لیل و زار و بی هاوده ردیم ئه مرۆ
 گه واهی لافی عیشقی تویه قوربان
 سرشکی سوور و رهنگی زهردم ئه مرۆ
 له سوژی عیشقی سه ردی میهری تویه
 دهروون گهرم و هه ناسه سه ردیم ئه مرۆ
 وه کوو ته یریکی گوم بووبی جه ناحی
 هیلاننه واز و هه رداوه ردیم ئه مرۆ
 مه گهر سوژه ی نه سیمی وه سللی ئه و بی
 موعه تته ر کا دللی پر ده ردیم ئه مرۆ
 له عه رسه ی وه سفی ئه و مه حبو به له نگه
 خه یالی وه ک سواره ی جه ردیم ئه مرۆ
 له بو وه سللی جه مالی یاری "کوردی"
 ئه گهر روحم نه دهم نامه ردیم ئه مرۆ

لال بم ئه گهر شه بیهی روخی که م به ماهی نه و
 یا دل بدهم به میهری نیگاری به غه یری ئه و
 ته سخیری رووم و غاره تی ئیران ده کا ئه گهر

کاکۆلی زهنگباری به هێرش بخا جلّه
شادم، که به لکوو بیته خهوم یار و به خته کهم
به دبختی نایه لئ که دوو چاویم بچیتته خه و
حاسل به غهیری دهرد و جه فا و ئه له م نیه
روژئی که بین زهراعه تی عومرم بکه ن دره و
ئه من و جه فا، فیراق و ئومیدی ویسالی یار
کاغه ز ره فیقی روژمه، شه معیش ئه نیسی شه و
“کوردی” دلیری عهرسه یی نه زم و فه ساحه ته
جه ولان ده کا هه میشه وه کوو به رقی تیژره و

له غه م شاری ده روون مه عمووره ئه مشه و
بناغه ی ملکی دل خاپووره ئه مشه و
(ره وانسه ر)! بۆ له زیددی من فه رهنگی
له بهر ده رگای ره قیب مه سرووره ئه مشه و؟
ئه من فه رهاد و شاهید بیستونه
ئه تو شیرین، شه مال شاپووره ئه مشه و
له وه سلته مه نزلی دوور که وته وه دل
دووسه د مه نزل له شادی دووره ئه مشه و
برا گیان گیان و تو گیان ئه لوه دایه
هه وای کۆی تو دیگه ر مه ستووره ئه مشه و
به موژده ی وه سللی تو دل شاد بی حه قیه
که هه ر وه ک حاکی مه غدووره ئه مشه و
له من نا پرسئ ئه غیار ئه ی چ گه و جه ؟

به وه سفی لوتفی تو مه غرووره ئه مشه و
له ناو ئه شک و له رووته ی چاو شه هینم
دل ئاهوو وار و چاو بی نووره ئه مشه و
له سوبجی جه ژن و شوبه ه ی مانگه شه و ئاخ؟
له به ختی من ده لئیی ده یجووره ئه مشه و
به حازر باشی فه وجی غوسسه و ناله
وه کوو زیله ی ئه وه ل شه یپووره ئه مشه و
له نالین مه نعی “کوردی” مه حزی کوفره
فه قیر و ناخۆش و مه غدووره ئه مشه و

سه دای سه متووره که لله م گهرمه ئه مشه و
چریکه ی بانگی دل بی شه رمه ئه مشه و
به ناخون کاری فه رهاد دئ له ده ستم
وه ها شاهۆ له ناله م گهرمه ئه مشه و
له ته نیایی به یادی روخی مه جنوون
خه یالی گه شتی ده شت و ده رمه ئه مشه و
غوباری خاکی وا حه ق گه ر به هه شت بی
له ده رگای تو خه بهر ئاوهرمه ئه مشه و
دلّم وه ک حاکی مه غدووره قوربان
ته مای سه نعاته که ی ئازهرمه ئه مشه و
ئه گه رچی یار و یاوه ر بوون به دوژمن
خه می بی یاوه ری یاوه رمه ئه مشه و
له ده وریشم گه را په روانه ناکام

له سه ر ریی وهسلێ نووری هیجره ئه مشه و

که چونکه بۆی ویسالی تۆی تیدایه

نه سیمی سوپج خه بهر ئاوهرمه ئه مشه و

سه رم شۆری ویسالی که وته سه ر باز

دیسان "کوردی" له دهردی سه رمه ئه مشه و

ئه ری یاران! شه وی یه لدایه یاخۆ مه حشه ره ئه مشه و؟

سه دای عه بباسه یا ناله و فوغانی ئه سغه ره ئه مشه و؟

سوپای غه م هاته تاراجی قه رار و سه بر و ئارام

که زانی ملکی دل بێ شه هریار و له شکه ره ئه مشه و

موشه خخه س مردنم نێزیکه سایاران! خودا حافیز

له بۆ قه سدی هیلاکی من موژته وهک خه نچه ره ئه مشه و

هه ناسه ی ئاگرینم بێ سه به ب نایه په ی ئه ندر په ی

که به رگی قرمزی پۆشی دلم وهک مه جمه ره ئه مشه و

له ئیقلیمی مه لاحه تدا فه رید و نادری عه سره

جله ودارى وهکوو قزل ئه رسلان و سه نچه ره ئه مشه و

به خه تتی سه بزى روخسارى جه مالى ئاته شین رهنگی

فرووغی شه مسی ئه عجازی خه لیلی ئازهره ئه مشه و

چ حاسل تاسی ئیقبالم دووشه ش بێنی ئه میستا که؟

که داشی دل له خانه ی سه بر و هیجران شه شده ره ئه مشه و

له مه ستیدا وهکوو (ره ههامه) بۆ مه ردی وهکوو (شید)ه

به توندی هه ر وهکوو تووسه، به شوخی جه عفهره ئه مشه و

ئه وا "کوردی" له کونجی بیکه سیدا زار و بیماره

به وهسلێ خۆت عیلاجی که، که حه ججی ئه کبه ره ئه مشه و

شه وی یه لدایه یا ده یجووره ئه مشه و؟

که دیدهم دوور له تۆ بێ نووره ئه مشه و

دلم وهک حاکمی مه غدووره قوربان

خه لاتى وهسلێ تۆی مه نزووره ئه مشه و

که تۆی شای که چ کولاه ی دیده مه ستان

چ باکم قه یسه ر و فه غفووره ئه مشه و؟!

سروشکم نه خشی ناوی تۆ ده کیشتی

که جیی سیداره که ی مه نسووره ئه مشه و

دلش مایل به دیده ی تویه بۆیه

له من وهحشی و ره میده و دووره ئه مشه و

له خه وه لساوه یا ئالۆزه چاوت؟

هه میشه وایه یا مه خمووره ئه مشه و؟

له دووریت من وهکوو بولبول ده نالم

به وهسلت عاله می مه سرووره ئه مشه و

سوپای موژگان و تیغی ئه بروانت

شکستی فیرقه یی تابووره ئه مشه و

ئه گه ر یاران ده پرسن حالى "کوردی"

له کونجی بیکه سی مه هجووره ئه مشه و

زه مانى فیرقه تی یاران ه ئه مشه و

شنه ی باى هیجری ناودارانه ئه مشه و

له سه حرای سینه خاری خه م رواوه
له هه وری دل خه فته بارانه ئه مشه و
له پیی دلدا سه دایی دیت، مه زنده
زړه ی زنجیره که ی جارانه ئه مشه و
که بابی دل له ئه شکى دیده سویره
له کن من جه ژنى مه یخارانه ئه مشه و
له سه ر دل قه تره یی ئه شکم که ده تکی
خیزابی ده سستی ئه غیارانه ئه مشه و
حه ریری زه رد و سوورو رهنگی ئه شکم
مه تایی کاروانی غه مبارانه ئه مشه و
حه یات و مهرگ و وه سل و هیجر و خوشیم
ده لئی هیجرانی بیمارانه ئه مشه و
مه که ن مه نعم له ئاه و ناله "کوردی"
سه بووری خوی ریاکارانه ئه مشه و

شوینی دلم هیئاوه قوربان تا کوو ده رکی تو
یا شوینی ده رکه، یا بده دل، یا قه سه م بخو
تو ده س به تیغ و په نجه به خوین سوور و دل قه تیل
له ونیش سبووتی ده عوییه سا راست بی یا درو
چاوت له عه ینی مه رحه مه تا قاتلی دله
وه ک لوتفی به چه یی قاتله بو مورغی ده سته مو
ئه مشه و خه یالی زولفی سیات هاته خاترم
بیچاره مارگه زیده بوو دلی زامی هاته سو

بو خاکی ژیری پای سه گی ده رگای ره قیب ده که م
چون ری له جاجب ده رکی تو ده بوو
ئه ی عه قل ئه گه ر به ته جروبه بو ری عیشق ده چی
(مَنْ جَرَبَ الْمُجَرَّبَ) ت ئه ر بیستوه مه چو
عه قلش ده لی وه کوو دل ده چمه کوئی یار
"کوردی" فیراق به لایه وه ئاسانه توش برو

ئه ی موسولمانینه! نابی پیم بلین چیم کردوه؟
دلبه رم بوچی و هه ده سستی له خوینم خستوه؟
په نجه که ی خویناویه ئیستا ده کا حاشا گولم
سویند ده خوا به خودا ده لی بیلا ئه من نه مکورژتوه
چونکه ئه مرۆ من شه هیدی که ره لایی عیشقی توم
هه ره کوو که وه نجه کانت وا به خوینم رشتوه
چاوی مه سستی فیتنه جو که ت وه ک سواری تورکمان
خه رمه نی عه قل و دل و هوشی به غارته بردوه
په رچه مت هه ر وه ک په ری تاوس که ده دره وشیتته وه
هینده نه رم و سافه وا قورئان ده خوئی تووکی قوه
کی خه لاسی دی له قولله ی قافی عیشقت چاوه که م؟
زه حمه ته بیلا که چونکه پر له سیحر و جادوه
ئه و سیا والا له ده وره ی گه نجه که ی رو خسارته
پر عه جه ب ماوم که وا خو ماره یا خو گیسووه؟
یا خودا دوور بی له چاوی به د، ته ماشاکه ن گولم
هینده باریکه قه دی، قورئان ده خوئی تاری مووه

له دووری تووتیای خاکی قه ده مگات دیده بی نووره
له هیجری مهیی له بی له علت، دل و [کوانی] مه خمووره؟
شه هه نشاهی خه یالت مه جلیسی به زمی له تن دانا
دل ره ققاسه، سینهم چه نگه، ناله م ساز و سه متووره
خه یالت پی ده زانی عاشقی توم تاکوو دوور که وتم
به لی ئیستا له سایه ی هیجر زور زور فاش و مه شهووره
کوتم ئینساف بکه تا که ی ئه سیری چاهی دووریت بم
کوتی ئه ی قور به سهر! عاشق به دایم زار و مه هجووره
له ملکی دل ئه گهرچی باری کرد شادی به لان ئه ماما
له سایه ی خیلی غهم ئیستا له جاران زیده مه عمووره
ده لی واعیز و هره له م دل به ره ده ست هه لگره پیم کوت
نه فامی خهر! ئه تو نازانی به ده هدی له دین دووره؟!
له روم و تورک و فارس وینه یی یارت نیه "کوردی"
له چاوی به د خودا حیفری بکا بیللا ده لی حووره

له نووری لامیعی ته شتیکی راگرت و کوتی روومه
به دوشی ئه ژده های پر نیشی راگرت و کوتی موومه
تکام کرد قه تلی من ناحق مه که سوننه ت، کوتی فه پزه
کوتم بو ئاگرت به ردایه عومری من؟ کوتی خوومه
کوتم ته نها منم کوشته ی ئه تو توند بوو کوتی گوم به
دووسه د و هک تو له ههر سوو کوشته یی شمشیری ئه بروومه
کوتم تا که ی له خانی وه سلی تو نه ومید و بیبه ش بم

کوتی مردووت مری عاشق به دایم زار و مه حروومه
کوتم زه خمی دل به س کارییه، توند بوو کوتی
لاچو، به من چی؟ تیره بارانی نیگاهی چاوی جادوومه
کوتم ته نها منم به سته ی ئه تو توند بوو جوابی دا
هه زارانی وه کوو تو به سته یی زنجیری گیسوومه
کوتم ره سمی وه فاداری به جی بیئه، کوتی شیئی
وه فا بو دل به ران "کوردی" له ئه م دونیا به مه عدوومه

شه مال! جاری بلی به و سیخمه ئاله ی دیده مه خمووره
به حوسنی عارزی خوی حه یفه وا بیباک و مه غرووره
ئه من بو فیرقه تی ئه و روژ و شه و دایم ده نالینم
له دووری من، هه میشه ئه و که خوش خه ندان و مه سرووره
له شادی دوورم و دوژمن، له گهل غهم یار و ده مسازم
هه تا ئه و یاره دل ئازاره چاو به خوماره لیم دووره
به عه کسی شه مسی روخسارت له به رقی نیمته نه ی ئالت
ده سووتی ده سری عابید، ده لقی زاهید، سه تری مه ستووره
هوجوومی قول موژه ی سهر دل نیگاهی سه نگی هیجرانی
ده لی هیرش ئه سهر گاور ده کا تابووری مه نسووره
که سو فاری موژه ی خهم کرد و هینای تا به ناگووشی
موشه خخه س تیری موژگانی به قه تلی ئیمه مه ئمووره
عه به س ئیزهاری بی ره حمی، نیگاهی زیله تی عیشه
که ئه و ده ستانه وه ک ده ستانی "کوردی" فاش و مه شهووره

شیخ بۆچی له سهر مه سستی ده گهل من به عیتابه؟
 مهر دل شکهنی و کافری که متر له شه رابه؟
 عیشق ئهر غه می هیجرانی نه بی خوشه، به لئی راست
 بی دهوله تی خوی چاکه به لان قورتی خه رابه
 عاشق که له دنیا غه م و هیجرانه نه سیبی
 سه د دۆزه خی بۆ تاو ده، چ باکی له عه زابه؟
 هات بۆم سه گی ده رگای و زریقاه وه ده یکوت
 ههر لئی گهری با بیگه زئی، ئازاری سه وابه
 ئه ی دل به ته مای ره حمی له یار؟ نابه له دی بۆچ؟
 که ی ره حمی له دلدا بووه ئه و رافزی بابه؟
 نامه م به خه مۆشی که جواب دایه وه زانیم
 بۆ من نه نویسی که جوابنامه جه وابه
 وه عزی عوله ما "کوردی" له ناو مه جمه عی عوششاق
 بی عهینی قسه ی قه وم و گوزارشتی عه زابه

 ئاغه گیان! تو خۆت ده چی بۆ شار و من له م غوربه ته
 زه حمه ته یاران بمینم من له پاش ئه م فیرقه ته
 ههر که سی شه هدی و یسال و ژه هری دووری چه ژتبی
 ئه و ده زانی ده ردی دووری چه ند گران و زه حمه ته
 دی به تاو ئه شک ی دوو چاوم هه روه کوو ده جله و فورات
 مه زه ده ی خه م سه وز و تیراوه له بهر ئه م دوو شه ته
 تا ئه سیری داوی تۆم ره حمی به حال م که تو خوا
 موده یکی تر له ده ستت راده بوورم، ده رفه ته

دل ئه مانه ت بوو له لات ئیستا که وا حاشا ده که ی
 ئه ی موسولمانینه! وه رنه سهیری ئه م بی مروه ته
 جه ننه ته جیم چونکه ئه م شوخه به ناحه ق کوژتمی
 هیند شه ریف و پاکه هه تتا کوژتنیشی ره حمه ته
 روو له قیبه ی مسته فا ناکه م ده لئی "کوردی"
 هه تا تا قی میحرابی برۆی ده رخا له عاله م ئه م بوته

 سه دای کاروانی فیرقه ت دی ده لئی سهر قافله چی یاره
 زره ی پی شه نگی میحنه ت دی ده لئی کالایی خه مباره
 ترنگه ی ته پلی باز ئاتلالی چاوه ش ده نگی جارچی دی
 به تیپی غه م ده لئی نامه رد ئه سهر دل ئه مپۆ یه لغاره
 ده لئی ئه سپی فیراق سمکۆل ده کا وا لیله بیناییم
 ده لئی ته پلی فیراقیان ژه ند که وا گویم پر له هاواره
 له پیش به یداخی شادی، یار ئه و ئه سپی ده ئاخۆی
 له سهر تیپی سوپا سالار و هه م پی شه نگ و دونداره
 مه زنده هه وری ره حمه ت ئاسمانی عوشره تی پۆشی
 که وا رووناکی رۆژ ئه مپۆ له بهر چاوم شه وی تاره
 ئه مان سهر قافله چی کاروان! ده خیل سا چه رخه چی له شکر!
 جله و هه لکیشه ره حمی که، که جاریکه و ههر ئه م جاره
 ئه و ئیوه ده رۆن یه زدانه پاریز گارتان ئه ماما
 به کیی ده سپیرن ئیوه، تو خواتان ئه م برینداره؟
 که رۆیین تو خودا کی بیته سهر بالین و نالینی؟
 که بمری کی هه لیگری و ده فنی کا ئه م موره بیچاره؟

ئەگەر نایبەن لە گەل خۆتان، بە کوژتن ساعیلاجی کەن
 کە بە خوا ئەو لە پاش ئیوێ لە گیانی خۆشی بێزارە
 بە یەزدان حاجەتی کوژتنی نیە هیجرا نۆتان مەرگە
 چ فایدە؟ ھەر وەکوو "کوردی" ئەویش گیان سەخت و بیمارە

بۆ گەڕانی ناشی دل فرمیسکی چاوا ئاق دنگەزە
 غەیری هیجران و بەلا ئەسلەن بە من نادا مەزە
 ھیند بەتاو ھات خۆینی کوژراوان لە موژگانی سیات
 ئەسپەکەت جاران سپی بوو ئیستە رەنگی قەرمزە
 ھەر لەوێ روژ بوو یە تیرەنداز شوکر پێکات دلم
 ئەو فیدای دەست و کەمانت بم کورەو چاوا مامزە!
 تیغی ئەبرۆت تیری موژگانەت بە قەتل و عامی دل
 نووکی نیزە تاج بەخشە تیغی جەنگی چەنگزە
 خالی رووت قوربان بە عەبیاری دلی خەلقی دزی
 بۆچی رێت دا بێتە ناو باخ ئەو حەبەشزادەو دزە؟
 چاوی بیمارەت کە دیم، روحم بە حالی زاری ھات
 ھەرکە تۆ غەمزەت ھەلستاندی لە ناو جەرگم چزە
 وەزنی زەربە پەنجەت ئەمرۆ سەرفی رووی جانانە کرد
 ئەو موعلیم بۆ کزەت کرد؟ دەک لە جەرگت چۆ کزە
 ھەر کەسێ عاشق لە دەست هیجران خەلاس کا مەرد ئەو
 ئاری فەرھاد تا حەشر مەمنوونی پوورە ھورمزە
 من بە ناری سینە جەرگم بۆ کەباب کرد ئەو دەلی
 "کوردی" زۆر چاکە کەباب، ناخ چ فایدە بۆکزە؟

چاوەکەم دەرھەق بە من بە قسەو بەدی بێ پیر مەکە
 بێ خەتا و سووچ و قەباحەت خۆت لە من دلگیر مەکە
 ھەر کە لیم عاجز دەبی تو خوا وەرە زوو بمکوژە
 چونکە قەتلم خیرە سا ئەم کارە قەت تەئخیر مەکە
 روژی دیوانی خودا دەستی من و دامانی تۆ
 قەت لە بۆ قەتلی منی بیکەس لە کەس خۆت زویر مەکە
 خۆت دەزانی من سپەر نانیمە بەر تیری جەفات
 سا بە مروەت بە لەگەل من، شەر بە دەست و شیر مەکە
 دەرەو دووریت بۆ ھیلاکی من بەسە مروەت بکە
 حەیفە ئیتر قەلبی بیمارم نیشانەو تیر مەکە
 تا کوو کونجی فەقر و گەنجی عاشقیت بۆ دەست بدا
 قەت تەماعی عیلمی جەرپ و کیمیا و ئیکسیر مەکە
 من وتم دین و دلی "کوردی" نەبەو، بردووتە خۆ
 سا لەمەولا ھەرچی پێت مومکین دەبی تەقسیر مەکە

سەیدی دل بووم و ئەتۆ کوژتمت، ئاری مەسەلە:
 حَلَّتِ الصَّيْدُ لِمَنْ يَقْبُضُ، لَا لِمَنْ قَتَلَهُ
 یار وەکوو مەردومەکی دیدەمە، سەد حەیف رەقیب
 لەبەر ئەم مەردومەکی دیدەمە ھەر وەک سەبەلە
 سوؤفی! بیستوومە عەمامەت لە بەھای مەو دەکرن
 قور بەسەر! فرسەتە بیگۆرەو نَعْمَ الْبَدَلُ
 باخی عیشق ئەرچی لە دوور خۆشە لە بۆ عاشقی زار

بیخی عیجز و چلی به دبەختی و خونچە ی ئەجەلە
سەد جەهەننەم لە حەشردا بەسە بۆ گیانی رەقیب
گەر بڵێن ئەجری گوناھ کەردە بە قەدری عەمەلە
نازی بێ رەحمی و حیلە ی دەغەلی و ئاھ و فوغان
بۆ من و یار و رەقیب قسەتی رۆژی ئەزەلە
مشتەری، دیدەیی ئەو ماهرپووە و، زوهرە، جەبین
بەختی مەرپێخە، روخی رۆژە، سەفەت وەک زوحەلە
هیندە بە دبەختەم لە گەل دەردە کەوم سەبر دەلی
ئە ی خودا نامری لە کۆلمان بکەوی ئەم چەپەلە
ئە ی رەقیب! بەس بلی یار خۆشی دەوی، من "کوردی" م
کۆنە رەندەم بە خودا بەو قسە ناکەومە مەلە

تاری کاکۆلت لە سەر سەفحە ی روخت تاتارییە
خەت لە دەوری لیوی ئالت جەدوہلی ژەنگارییە
رۆیین و وەستانەو و عیشو و نیگاھیکت ھە یە
نازە یاخو خەشمە یا رەحمی دلە ی خەمخوارییە
دل بریندارە بە پەیکانی موژدە ی خوینریژی تو
نالە یی زاری منی زاری لە گیان بێ زارییە
لیوی من موشتاقە قوربان! بۆ ئەسەر لیو نانی تو
رۆح لەسەر لیوم بە موژدە ی وەسلت ئینتیزارییە
عیللە تی نالاندنی ئە ی پیت بلیم و جەھی چییە؟
بۆ فیراقی رووی حەبیبان دائیمەن ھاواریە
من چم و حەدەم چیە عاجز دەبی لیم چاوە کەم؟

عەقل و دینم توحفە یە، گیان و دلێش سەربارییە
تا کە ی ئاخەر حەسرە تی کاکۆلە کەت پەنھان بکەم
(ھیجری)، ئاشوفتە دلێ و کاکۆل پەستی کارییە

رەنگی گۆل گیانا! وەکوو روخسارە کەت رەنگین نیە
شە ککەری میسری وەکوو گوشتارە کەت شیرین نیە
ئەھلی چین نەققاشی چاکن خو، بە لان تەسویری تو
نەقشی خامە ی کردگارە، کاری وەستای چین نیە
مەنعی من عەمدەن دەکا ئە غیارە کەت یاخو کەرە؟
تالبی پووش و گیا و جۆیای گۆل و نەسرین نیە
من کە کوژتە ی تیغی عەشقم رۆژی دیوانی جەزا
بۆچی شاھید بێنم؟ ئاخەر کفە کەم خویناوییە
من کە ریسوا بووم و تەپلی عاشقیم لێدا ئیتەر
"کوردی"! ئەز پەروام سەر و ئیمان و گیان و دل نیە

ئەو سەرە بۆچی بە دايم پر لە عەشقی یار نەبی؟
ئەو دلە بۆچی بە دايم عاجز و غەمبار نەبی؟
بۆ دەلێن عاشق کەسی لاف و گەزافی لێ بدا؟
تا لە سەر گۆنە ی نیشانە ی جیگە گەزتە ی مار نەبی
ھەرکەسی بیت و بلی من عاشقم باوەر مەکە
تا بە پەیکانی موژدە ی مەحبووبە کە ی زامار نەبی
دل بە مەحبووبە مەدە مەششاته گەر بێ و حیلە باز
ئەسمەر و قەدەر عەرەر و خونخار و چاو بە خومار نەبی

گیان فیدای مه حبووبه یی بی دلنه واز و حالزان
 هه مده می ناکهس به چه و هه م سوچه تی ئه غیار نه بی
 قه دری عاشق که ی ده زانی چونکه تفله و به دخوه؟
 تا خه تی موشکین له سهر سه فحه ی روخی ئیزهار نه بی
 ئه و جه فا و جه وره ی که "کوردی" له و نیگاره ی چه ژتوو ه
 سه د که بیعار بی ده بی بوچی له روح بیزار نه بی؟

ئه مان! مردم عیلاجی، سا له ریی پیغه مبه را چاری
 ویسال یا قه تل یا ته سکین له هه ر سی بوم بکه ن کاری
 وه ها سووتاوم ئه سلنه تابی فه ریادم نه ما ساده ی
 ره فیقان نیوه سووتن، ئیوه نامهر د، عه رزه هاواری
 له کونجی سینه دهنگی ئای و ئوی دل دی به مه حزوونی
 ویران بی، نه مدی ساتی لئی نه یه ناله ی برینداری
 ئه لای هه رکه س ده چم مه نعم ده کا خوت بوچی ریسوا کرد؟
 دریغ کوا حال زانی؟ ره بی تووشم بیینی بیماری
 له ژیر باری خه ما وا شانی سه برم ریشه ئیستا که
 فیراقی یار له بهر ئاخر شه ری لیم بوو به سه رباری
 له نه زعا پیی ده لیم قوربان جه فا به س بی ده لی کافر
 ئه مه چیت دیگه؟ تو سه گ مه رگی کارم ماگه پیته جاری
 سه با! یارانی مه جلیس گه ره والی من ده پرسن لیته
 بلای کیشاویه ته مه یخانه چاوی بیچوو ه عه بیاری
 دور و یا قوت ده باری له م که لامه شیرینه ی "کوردی"
 خوا سا کوا له دنیا دا قه در زانی، خه ریداری؟

شوخی دل ئازاری یاری سه سه ری!
 کافره ی تورکه ی له مه زه ب بی به ری!
 بوچ له لای تو قه تلی عاشق واجبه؟
 قه سده سه ر لیم دا به ده ست و خه نه جهری
 روح و ته ن ته سلیمی شمشیرت ده که م
 گه ر بزانه توی به قه تلم مشته ری
 نیم نیگای چاوت دل و دینی رفاند
 چاوه که م! مه علومه تو تالانگه ری
 به م سوپای کاکول و تابووری موژده ت
 فه وجی سه ربازه له پشتی له شکری
 ئه توی به هرامی شیرئه فگه ن که وا
 لائیقی تاج و نگین و ئه فسه ری
 شوخ و مه حبووب و له تیف و نازکی
 چاو غه زال و نه و نه مام و نه و به ری
 گه وه رت "کوردی" وه کوو خه رموهره یه
 چونکه خوت به دتالعی، به د ئه خته ری

دل گرفتاره خودا چبکه م عیلاجی ناکری
 زور زویر و عاجزه غه م ده ستی لی هه لئاگری
 غه م ره وینیکی نیه بیچاره ساتی بیته لای
 باری ده ردی سووک بکا نه یه یلی غه م وا دایگری
 هه وری میحنه ت به رق و بارانی ده بارینی له تاو

بای جه‌فای دێ خێوه‌تی که‌یفی دلم هه‌لنادرێ
 دل به‌ دەم دەردا ده‌نالێ پێی خوشه‌ ئەم حاله‌ زۆر
 به‌لکه‌ ته‌ئسیرێ بکا فه‌رشی وه‌فای بۆ راخړێ
 روژ و شه‌و به‌دکاری بێ فه‌ر، کاری هه‌ر به‌دگویییه
 وا ده‌زانێ هه‌ر ده‌مینێ ئەم سه‌گه‌ قه‌ت نامرێ
 “کوردی” دانیشه‌ له‌ کونجی بێ که‌سیدا ده‌نگ مه‌که‌
 به‌لکه‌ په‌یدا بێ له‌ بۆت جوابی له‌ لایه‌ن قادری

ناوی عیشق هه‌رگیز نه‌بووبایه‌ له‌ دنیا، کاشکی
 تۆی له‌ بۆ ده‌رمانی چاو نه‌بوایه‌ په‌یدا، کاشکی
 هه‌ر له‌ ئەوه‌و له‌ قورقوشم بکرایه‌ چه‌شمه‌ی مه‌نبه‌عی
 ریشه‌یی گیاشی نه‌روایه‌ له‌ سه‌حرا، کاشکی
 که‌س له‌ ره‌ویه‌ی عه‌شق و ریگه‌ی عاشقی موخبیر نیه
 شێت و شه‌یداتر ببووبایه‌ زوله‌یخا، کاشکی
 حالی مه‌جنوون خو له‌ریی عیشقا [نه‌بوو] غه‌یره‌ز سته‌م
 عومری سه‌رفی بوت ده‌کرد له‌جیاتیی له‌یلا، کاشکی
 ئەسل ئەگه‌رچی عیشقه‌ دل مایه‌ی فه‌ساد و فیتنه‌یه
 ریشه‌ که‌ن بایه‌ له‌ سینه‌مدا له‌ مه‌ودا کاشکی
 دل له‌ سینه‌مدا نه‌ماوه‌ چاو گرفتاری ده‌کا
 کوێر و نابینا بوومایه‌ وه‌ک [حه‌میلا]، کاشکی
 “کوردی” ئەم وه‌خته‌ که‌ زانیت چاو و دل دوشمن به‌ تۆن
 خۆت که‌نار گرتایه‌ تا نه‌بوایی ریسوا، کاشکی

بۆ فریوی عاشقان و جه‌زبی دل و ماهیری
 ره‌نگه‌ شاگردیت بکا میه‌ته‌ر نه‌سیمی سامری
 به‌ختی ئەو ئیستا ده‌سووتێ ده‌رسی سیحری پێ کوتی
 وا که‌ تۆی به‌ردایه‌ گشت عالهم به‌ مه‌کر و ساحیری
 کافریش ره‌حمی به‌ یه‌خسیر و زه‌لیلی خوێ ده‌کا
 ساوه‌ره‌ ره‌حمی به‌ حاله‌ که‌ ئەگه‌رچی کافری
 گه‌ر به‌ خه‌نجه‌ر تیکه‌ تیکه‌م که‌ی له‌ سه‌ر ریم دابنێ
 ده‌ست له‌ تو هه‌لناگرم هه‌ر تۆم له‌ خه‌لکی چاتری
 چونکه‌ هاو چه‌شنت له‌ ئیقلمی مه‌لاحه‌تدا [نیه]
 سا وه‌کوو خوسره‌و هه‌میشه‌ لێده‌ کووسی نادری
 هه‌روه‌ کوو روچ و دلم دووری له‌ پیش چاوم ده‌لێ
 له‌م دله‌ی پر ده‌رد و میحنه‌تما به‌ دايم حازری
 “کوردی” لێت بێ سه‌د ئەمانه‌ت هه‌رکه‌ ئەمشه‌و جومعه‌یه
 تا سه‌به‌ینێ قه‌ت مه‌به‌ غافل له‌ زیکری قادری

لاوی قه‌د لاو لاوی من گه‌ر بێ به‌ ناز چاو هه‌لبێ
 وا ده‌زانم شێخ له‌ من زووتر له‌ ئیمان وه‌رگه‌رێ
 روژێ بیجام کرد و ساتی چوومه‌ لای شێخ بۆ سه‌ماع
 وه‌ک کوزه‌ که‌متیاری پێ بێ ده‌سه‌بجی لایدام له‌رێ
 واعیز ئەمڕۆکه‌ش ئەوا هه‌لواخوری که‌وتۆته‌ یاد
 نه‌ک له‌ ریگه‌ت لابدا گوێ مه‌گره‌ لێی با هه‌لتێ
 وا ره‌قیب ده‌ستی به‌ فیشال کرده‌وه‌ وه‌ک بای غه‌زه‌ب
 بۆیه‌ وا ئەمشه‌و له‌ به‌زمی یار چرای من ناگرێ

خوینی من بو شوین و نی دهسپێ به په نجهی قاتلی

وهخته خۆی ئهنگوشت نما کا لێی گهڕی با بیبری

تیغ به ملما دینی و به درۆ دهلی نابری قوبان

تیغی تو بورپه ندهیه هاواره به ختم نابری

پیم دهلی "کوردی" خو تو عاقل بووی بۆچ شیت بووگی؟

سیحری چاوی خوێ نه دیوه، هه قته لۆمه م کهی له ری

کهوا دارایی زهر کوتهک، کهمه ر چین، جوببه گولناری

کلاو لار، چاو خومار، شیرین سوار، خال میشکی تاتاری

که مانی هاته سه ر کیشانی ئه برۆی تو له پاش چاوت

له مهستی دهستی وا له غزی که کهچ هات خهتتی په رگاری

گول ئه مرۆ خۆی موقابیل کرد له لای خهلقی به روخسارت

به لێ هه ر ده م دپاو و هه ر زه گون مه حبووبی بازاری

دوعام کرد چاوه کهت خوێش بی که خوێش بوو ئه منی بیمار کرد

ره فیق! ئامان! دوعا کهن ره بیی زالم هه ر به بیماری

ئه گه ر تو راست ده لێی و قاتلی دل بی، ئه دی بۆچی

درۆزن تیری موژگانت به خوێن دی له سووفاری؟

وه کوو فه واره خوین دهتکی له گوشه ی میحوه ری گهردوون

له چاوه ی چاوهکانی من له دووریت هینده خوین باری

مونه ججیم گوشه یی چاوتی که دی نووسی له ته قویمدا

که ئه مسال زوزه نه ب تالع بووه، ئیفساده ئاساری

ئه توش تهقلیدی زولفی یار ده کهی وا دیاره ئه ی عه قه رب

حه یا هه روا له چاودا، چی بلێی ئه ی کویره موختاری؟

چوار چت قهت مه که خواهیش له چوار کهس "کوردی" تا ماوی

له خوێ عه قل و له دل سه بر و له بهخت ئیمداد، له یار یاری

مه گه ر نالینی من هاتوته گوێشی

کهوا کردوویه ته رکی سورخ پۆشی؟

خه لاتی دل به ری و شوخی که ده درا

له پاش یوسف موزه ییه ن بوو به دۆشی

به هاری گولشه ن و حوسن و جه ماله

به سوخمه ی سه وز و دۆشی باده نوێشی

فه له ک توش عاشقی وه ک من، که ئه مشه و

خه ریکی ناله و گریه و خرۆشی

مه ده وه عزم له توبه ی عیشقی، زاهید!

ئه گه ر ساحه ب که مال و عه قل و هۆشی

له من به دتر ده بی زاهید! ئه گه ر توش

شه رابی دهستی مه حبووبه ی بنۆشی

غه ره ز بو فه وتی "کوردی" بوو که فه وتا

ئیتیر بو کییه ناز و خو فرۆشی؟

به ئه برۆ و خهتت و خال جوانی، به بالا چوست و چالاکی

به زاهیر بیچووه ده رویشی، به دل جهللادی سه ففاکی

به ئاوینه ی روخ ئه سکه نده ر، به جامی دیده جه مشیدی

به ته ختی سینه په روێزی، به ماری زولف زه ححاکي

سو پای خهت هات و غه ییری تیغ که سی ناتوانی مه نعی کا

به ده ریای عیلمه وه هیچم نه کرد با بچمه ده للاکی
له رق باوکی بگرییم یا له بۆله ی دایکی هاوار کهم؟
له زولمی خۆی بنالم یا له بهر جه وور و جه فای کاک؟
گه لی سو فی ئه واهاتن که میراتی فه قی به ش کهن
به لئ مه علومه خو وه حشی که مرد سه گ ده چنه سه ر لاکی
عه جه ب ده ست و گریبانم بووه "کوردی" له دنیا غه م
مه گه ر قسه ت بوو بو من روژی ئه ووه ل عیجز و غه مناک؟

نیم نیگاهی دل به ری من دل ده رفینئ به خودا
نووکی په یکانی موژهی خوین ده تکیئن به خودا
چاوی مه خمووری وه کوو تورک له خه ودا هه لسی
شیشه یی جامی سه بوو ده شکینئ به خودا
تیره که ی ئه مړو که هیناویه ته سه ر گوشتی برۆ
ساغهری باده یی عوشره ت ده پژیئن به خودا
تاری کاکو لی که ئه فشانه له سه ر مه یته نی ئال
رشته یی گیان و دل و دین ده پسینئ به خودا
نه غدی فرمیسی که له ده س مه ردومی چاو سه ند به حوکم
باج له ده س مه ردومی ئاوی ده ستینئ به خودا
مایه یی عیشق و هه ا پوخته ده کا مه ردومی خام
خوین له نیو جه رگ و دل ده مه یینئ به خودا
قادره "کوردی" له بو قه تلئ هه موومان قادر
عیشقی ئه و زینده ده کات و ده مرینئ به خودا

براده ر! بوچی وا بی سویند و شه رت و عه هد و په یمانی؟
له من بیزاری دایم یاری ئه غیار و ره قیبانی
ئه من دادم له ده ست بی عه هد و شه رتیت بوو ئه میستاکه
له سه ر ری بیوه فایی وا دیاره زور به عینوانی
ده لئین زور توند و به دخوو تورکی یه کجار مه ست و بیناکی
به توندی و مه ستی و به دخوو بیتا دیاره له یارانی
به تیغی ئه بروانت بووی به جه لادی هه موو عاله م
ده لئین ده رویش و سو فی و توبه کار و نوئ موسولمانی
هه موو ئیران موسه خخه ر بوو به غه مزهی چاوه که ت گویا
له لای خوشت غه ریب و بی که س و مه حکووم و میهمانی
له ترسی موده ده ی یارای روانینم نیه هه رگیز
به فرسه ت جار جاره مه ر نیگاهی که م به په نهانی
ده زانی گه رمه بازاری جه مالت تا دوو سالی تر
له گه ل کریاره کانت بویه یه کجار وا گرانبجانی
له لای هیچ که س ره واه نای مه رام و مه قسه دی (هیجری)
سه ری حاجه ت به ره بهر باره گای غه وسی سوله یمانی

روخی وه ک گول ته نی وه ک سیم له بی وه ک له علی رو ممانی
ده هان وه ک فه نده ق و غه بغه ب وه کوو نارنجی ئیمانی
فه قیی یاخو نیزامی یانه خو پیشخزمه تی شاهی؟
دوپی ملکی سلیمانی؟ ره ئیسی ئیلی جافانی؟
به حوسنی یوسف ئاسات و به خولق و لوتقی شیرینت
چراغی به زمی خوسره و، نووری دیده ی پیری که نهانی

به زاهیر ساده له وحی وهک روخت، وهحشی وهکوو دیدت
له دلدا بۆ چه کیمی و عاقلی، ئوستادی لوقمانی
عه رهب ئه ندام و فارسی که لام و تورک رهفتاری
نیگاه ئاهوو، رهوت که بکی، زمان توتی خوش ئه لسانی
ئه گهرچی قادری بۆ قه تللی من، فیکری بکه قوربان
له سهر سه فحه ی روخت وهخته عه یان بی خه تتی رهیحانی
وهکوو بولبول فوغان که دائیمه ن "کوردی" له دهوری گول
وهکوو قومری بنالینه له تاو سه روی خه رامانی

چاوه کهم! زانیوته بۆچی خه و له چاوم ناکه وی؟
چونکه من پیشخزمه تم، پیشخزمه تان نانوو شه وی
روژ و شه و دايم له بهر دیدهی خه یالم حازری
سا چ فره قیکی هه یه بۆ من ئیتر ئیره و ئه وی؟
بهس نیه لیره دهویرم جار به جار باست بکه م
نهمدهویرا قهت له بهر ئه غیار که ناوت به م له وی
دل له تاو زامی فیراقت دائیمه ن زاری دهکا
روژ به روژ مه نعی ده کهم، باز دهردی سهخته و ناسره وی
عه قل و هوشم داوه پیت لیشی دهتوری مال ویران؟
دهوله تیکی مفت و بی ساحه به، بۆچی ناته وی؟
گهر موخه بیهر بم له نیوانی به هه شت و وهسلای یار
وهسلای تو بۆ من جه هه ننه م پر له جه ننه ت نامه وی
ئه ی ره قیب! ویلم له ده ستت لیره بۆ لیم ناگه ری؟
باوکه کوژته ت نیم ئه ری هه ی به دمه زه ب چیت لیم ده وی؟

هه ره کوو کیوی ده ماوه ندی سهرم پر شوړشه
قهت ته می هیجران و خه م ساتی له دهوری نا په وی
گهردنی "کوردی" له کیوی بیستوو مه حکه متره
چونکه چه ند ساله له ژیر باری غه مایه نانه وی

چاوه کهم بۆچی له گه ل عاشق ئه مه ند ده عوا ده که ی؟
چونکه مه عشووقی به قوربان عاشقت ریسوا ده که ی
دائیمه ن کارت جه فا و هیجران و دهر د و غوسه سیه
قور به سهر عاشق، ئه تو مه عشووقی بوی و ده که ی
کومه لی عاشق ئه میستا ویل و سه رگه ردانی تون
جاری نا پرسی له کوین گویا له لای خوت چاده که ی
حاکمی، نابی به دادی بیکه ساندا رابگه ی؟
تو دلی خه لقی ده به ی ئیستا که وا حاشا ده که ی
ئیمه وا روین به مه ئیووسی له لات دهوله ت زیاد
دا بزانی عه بدی وهک ئیمه له کو ی په یدا ده که ی؟
دل ئه واه لومه م دهکات و پیم ده لی "کوردی" ئه من
گهر شکایاتم حه قه بۆچ وا قسه ی بیجا ده که ی؟

شیخنتی بهجرک والله یاصبی
رهحمت برا له بۆ که ی و هیجرت هه تا به که ی؟
دايم له دهوری خالی روخت بینه راره دل
هه ره و هک له دهوری قوتبی فه لکه دائیره ی جوده ی
وهک گول جگهر به خوینم و وهک لاله دل به داغ

بۆ سیوی روت شه‌قایقی رووم رهنگی بوو به‌به‌ی
هات جه‌یشی خه‌ت له‌ سه‌فه‌ی روت مالی کاوالم
هیندووش ته‌ماعی کردوو ته‌سخیری ملکی ره‌ی
تا فه‌رشی جوودی تۆ له‌سه‌ر ئه‌م عه‌رزه‌ راخرا
مه‌شه‌وو ره‌ فه‌رشی به‌زله‌تی حاته‌م به‌ ناوی ته‌ی
به‌همه‌ن سه‌فه‌ت به‌ تیری غه‌م ئه‌سه‌فه‌ندیاری دل
ئوردیبه‌ه‌شتی عه‌یشی به‌ده‌ل بوو به‌ مانگی ده‌ی
(هیجری) له‌به‌ر فیراکی ئه‌تۆ غه‌رقی هیجره‌ته
ره‌حمت برا له‌ بۆ که‌ی و هیجرت هه‌تا به‌ که‌ی؟

دل گرفتاری غه‌مانه‌ چاوی جانانی ده‌وئ
له‌ علی لیوی شه‌که‌هرین و گه‌وه‌ه‌ر ئه‌فشانی ده‌وئ
حه‌پسی چاهی میحنه‌ت و ده‌رد و غه‌می تۆیه‌ مودام
بۆ شفایی ده‌ردی خۆی و ماچی کولمانی ده‌وئ
زه‌خمه‌که‌ی دل کاریبه‌ هه‌رگیز عیلاجی ناکی
وا له‌ گولزاری جه‌ماله‌ت ده‌سته‌ ره‌یحانی ده‌وئ
گاه‌ به‌ وه‌سله‌ت دل فه‌رچه‌حناکه‌ له‌ غه‌م ئازاد ده‌بی
مه‌ستی جامی عوشه‌ه‌تیکه‌ قه‌تره‌ بارانی ده‌وئ
به‌سکی سه‌ره‌گردانی عیشه‌ ئیختیاری بۆ نه‌یه
میسلی غونچه‌ و زاغه‌ و سیبی زه‌نه‌خدانی ده‌وئ
غه‌رقی به‌حری حه‌سه‌ره‌ته‌ بیماری تیری غه‌مه‌یه
ماچی کولمه‌ی ئال و له‌ علی لیوی خه‌ندانی ده‌وئ
(هیجری) ئه‌مڕۆ شه‌وقی دیداری به‌ سه‌رده‌ که‌وتوو

ته‌شه‌یی دیداری تۆیه‌ ئابی حه‌یوانی ده‌وئ

تا که‌ی بکیشم ئاهی ده‌ردناک
وه‌خته‌ ته‌نم به‌ فراقت ببی به‌ خاک
نه‌شه‌ی فیراکی تۆیه‌ گرپی سوخمه‌ی قرمزی
وا لیو به‌بارم، رهنگ زه‌رد و سینه‌ چاک
چاوم ئه‌گه‌رچی مه‌زه‌ره‌ بۆ کل ته‌له‌ه‌تی
(والله‌ ما نظرت بقلب الا سواک)
ده‌ستم له‌ تۆ نه‌شستوو نه‌رۆیوم هه‌تا وه‌کوو
خۆشه‌ گیانه‌ قه‌تلی سه‌ر و مه‌رکه‌زی هیلاک
غوربه‌ت عه‌زیزم هه‌ر ئاوی چاوه‌ به‌ بی ره‌قیب
ناوت ده‌هینم هه‌میشه‌ به‌ بی ترس و باک
عومرم ئه‌وه‌نده‌ کافیه‌ ساتی به‌ بی ره‌قیب
(أَنْظُرُ إِلَى جَمَالِكَ رُوحِي يَكُنْ فِدَاكَ)
شه‌رحی فیراکی "کوردی" به‌ که‌س نالیم ئیسته‌که‌
(أَرُوِي جَمْعَ حَالَتِي حِينَ يَرَاكَ)

وا به‌ ئاسان عاله‌می ته‌سخیری تۆ بوون هه‌ی ته‌ره‌س
ساحیری یا ئه‌ولیایی؟ راست بیژه‌ ئاخه‌ هه‌ی ته‌ره‌س
ده‌ست به‌ خه‌نجه‌ر دییت و بازی خۆت ده‌گری سا که‌ی لیم ئه‌ده‌ی
ئینتزاری کوشتنی، زوو لیم ده‌ یاللاه‌ی ته‌ره‌س
دل ده‌به‌ی به‌ دزی له‌ ناو خه‌لقی ده‌لیی خۆی داویه‌ پیم
من دلم‌ دا پیت به‌راسته‌، داده‌ی بزانه‌ هه‌ی ته‌ره‌س

بیچووه جه‌للادی خۆت له ناو مه‌ردوم به سوّفی بو ده‌که‌ی
هیچ که‌سی نه‌تناسی خۆم چاکت ده‌ناسم هه‌ی ته‌ره‌س
پر دلم خوین کرد و دام پیت وا به زوویی جی‌به‌جی
یه‌نی من به‌دمه‌ستم، ده‌شکینم پیاله‌ی مه‌ی هه‌ی ته‌ره‌س
ره‌نگی زه‌ردت پیم ده‌لی «کوردی» برۆ بینه‌ به‌هی
به‌س بیانوو بگره وه‌ختی به‌ی کوانی هه‌ی ته‌ره‌س

ای ز شیپور تو جهان پر شور	وز نوای تو عالمی مسرور
از وصال تو ملک جان آباد	وز خیال تو شهر دل معمور
به هوای تو عاشقان دلشاد	به ولای تو دوستان منصور
گم‌ره‌ان طریق حیرت را	سایه نور نخل وادی طور
نغمه‌ای رشک لحن داوودی	پاسخت حل مشکلات زبور
هم دلت دُرّ غیب را حقّه	هم لب‌ت گنج راز را گنج‌ور
ذرّه مشعل تو مهر بود آنچه	در کائنات کرده ظهور
مهر از مشعل رخت روشن	ماه از نور جبهه‌ات پر نور
جز صفات نگوید الاّ گنگ	غیر ذاتت نجوید الاّ کور
پایکوبان ز شوق و دست افشان	فاش گویم بناله پر شور
کای دَمَت نفخه سرافیلی	مورد واردات جبریلی

أَظْهَرِ الْحَقِّ يَا ظُهُورَ الْحَقِّ

این گدایان که خلق را ننگند	شهر یاران تخت و اورنگند
گنج در آستین و کیسه تهی	پای بر عرض و زیر سرسنگند
چون خزانه نهان به ویرانه	همچو گوهر نهفته در سنگند
همه پیل‌افکنان آهوش	ملک اخلاق و آدمی رنگند
گاه در گنج دلبری مبسوط	گه ز طول زمانه دلتنگند
طایر و هم و مسرع افکار	در بیابان وصلشان لنگند
هم در اقلیم دل چو سلطانند	هم بر افواج جان چو سرهنگند
از لب لعل و گیسوی مشکین	طلبه در طبله تنگ در تنگند
دل ز کف دادگان شوریده	شوخ و شیرین و شاهد و شنگند
امّتانی که در مدارس غیب	کشف کشاف و فرق‌فرهنگند
از سرافیل عشق در یکدم	تا دم‌صور واپسین دنگند
با دد واقنس و جان‌به‌صدق و صفا	لیک با دیو نفس در جنگند
جان و دل را ز پرتو نظری	کُحل ابصار و صیقل رنگند
غافل از خویش و بیخود از هستی	واقف از روم و آگه از زنگند
گوش سوی خروش و دف بر کف	نای بر نای و چنگ بر چنگند
مطربان خموش نغمه سرای	با خروشی چنین هم آهنگند
کای دَمَت نفخه سرافیلی	مورد واردات جبریلی

أَنْتَ شَمْسُ الْهُدَى وَ نُورُ الْحَقِّ
أَظْهَرِ الْحَقِّ يَا ظُهُورَ الْحَقِّ

أَنْتَ شَمْسُ الْهُدَى وَ نُورُ الْحَقِّ

باز ز آینه عکس پیدا شد / شاهد معنوی هویدا شد
 باز آن پرده‌دار پرده‌نشین / چهره بنمود و عقل شیدا شد
 همچو روح القدس پیام از خویش داد / از آن پس به شکل عیسی شد
 «آرنی» گر به طور شوق آمد / پرتوانداز نخل سینا شد
 باز آن شمع بزم خلوت غیب / مجلس افروز و محفل آرا شد
 باز زان نوش‌خند شیرینش / عالمی پر ز شور و غوغا شد
 جلوه‌گر شد به صورت وامق / برقع افکند و عین عذرا شد
 گه به دنبال ناقه مجنون / گه به محمل نشست و لیلی شد
 دهد آسا خبر به ملک سبا / برد و چون جم به تخت صنعا شد
 شش جهت، چار بام و یک جوهر / سه موالید و هفت آبا شد
 گاه بر صورت خلیل آمد / گاه در جسم لات و عزا شد
 طوطی نطقم از خموشی رست / تُنگ شکر شکست و گویا شد
 ساقی بزم میرمجلس بود / باز چون باده سوی مینا شد
 گاه چون شمع و گه چو پروانه / گاه خورشید و گه چو جربا شد
 مدّتی در رکاب بنده خویش / قنبری کرد و باز مولا شد
 بر سر شاخ سقّده از دم روح / این سخن بر زبانم القا شد
 کای دَمَت نفخه سرافیلی / مـورد واردات جبریلی

أَنْتَ شَمْسُ الْهُدَى وَ نُورُ الْحَقِّ

أَظْهَرَ الْحَقِّ يَا ظُهُورَ الْحَقِّ

خیز جاننا نوای دیگر زن / خرم‌نم را شرار نو در زن

دفع سودای قاصد غم را / بر رگِ دل ز غمزه نشتر زن
 موسی آسا بر غم سَحَّاران / یک عصائی به نفس اژدر زن
 ضربت از تو، دل از تو، جان از تو / خواه شمشیر و خواه نشتر زن
 تو، شهِ تخت «مَا عَرَفْنَاكَ» ی / خیمه از ممکنات برتر زن
 شاهبازِ نشیمنِ قدسی / تا سر برج لامکان پَر زن
 ای که داری هوای دلبر ما / نقش مهرش بهر دلی بر زن
 کیمیای سعادت ار خواهی بر درش / رُخ چو سگّه بر زر زن
 گر در آن آستانه ره یابی / پشت پایی به قصر قیصر زن
 در نهدت به جبهه، داخ قبول / داغ غم بر دل سکندر زن
 سر به پای سگان کویش نه / دست رد بر سریر سنجر زن
 از سر افکن خیال افسر و زر / سنگ درگاه دوست بر سر زن
 قلم رد به پنج مصحف نه / گزلق حک به چار دفتر زن
 جرعه‌ای درکش و به دین آهنگ / شور و غوغا بر اهل محشر زن
 کای دَمَت نفخه سرافیلی / مـورد واردات جبریلی

أَنْتَ شَمْسُ الْهُدَى وَ نُورُ الْحَقِّ

أَظْهَرَ الْحَقِّ يَا ظُهُورَ الْحَقِّ

وقت قرب و وصال می‌بینم / عشق را در کمال می‌بینم
 با ندیمان به خلوت اندر راز / خسرو با جلال می‌بینم
 آنچه در کار نقش کرده ظهور / ذره‌ای زان جمال می‌بینم
 صف ارواح را در آن منزل / جا به صف نعال می‌بینم

پرتو مهر طلعت جانان
پاسخ حرف اهل آن مجلس
درس و بحث و بیان این مکتب
حل اشکال و رمز آن استاد
طوطی نطقه را در آن محضر
طایر وهم را در آن گلشن
بُختی عقل را در آن هامون
تشنه را زیر پای خضر نبی
در رکاب محمدی خود را
قطع این راه جز به لطف و دلیل
قدسیان بر فراز علیّین
کای دَمَت نفخه سرافیلی

بی کسوف و زوال می‌بینم
همه رمز و مثال می‌بینم
عاری از قیل و قال می‌بینم
بی جواب و سؤال می‌بینم
پشت آینه لال می‌بینم
خسته و بسته بال می‌بینم
بر دو زانو عقال می‌بینم
چشمه‌ای بس زلال می‌بینم
هندویی چون بلال می‌بینم
رهروان را محال می‌بینم
ذکرشان این مقال می‌بینم
مورد واردات جبریلی

أَنْتَ شَمْسُ الْهُدَى وَ نُورُ الْحَقِّ
أَظْهَرَ الْحَقِّ يَا ظُهُورَ الْحَقِّ

وقت عیش است و صبح و موسم دی
از خراباتیان مست طلب
تُرک تاتار و باد خُلَر
نخوری بر، ز نخل آزادی
پی کن اسب خیال رجعت را
نکنی طوف محمل لیلی

خیز جانا بیار بریط و نی
جام جمشید و تخت و افسر کی
رو سیهم گر، دَهَم به مُلکَت ری
نُبری تا نهال کام از پی
تا بری سوی منزل او پی
نکشی تا هزار لطمه می

ندهندت بحلقه مستان، جای
پی ما گمرهان اگر گیری
ای پسر تا کی از پدر گویی؟
مستی و خواب و بیهودی تا چند؟
بشنو این پند من به سمع قبول
تو، ظهور الحق از دو عالم دان
شد بساط سخاش چون مبسوط
ای خوشا وقت آن که حاصل کرد
چند عشقش بدل نهان دارم
خواهم این قصّه بر سر بازار
کای دَمَت نفخه سرافیلی

تا چو یاران نعلطی اندر قی
پی بری سوی راه رشد از غی
جود حاتم چه می‌کند به عُدی؟
هستی و عجب و سرکشی تا کی؟
گر زیان دیدی الضّمان علی
نائب فخر خاندان لُوی
گشت فرش بساط طائی، طی
دوستی با سگان درگه وی
سوختم، صبر و عاشقی تا کی؟
فاش گویم به نغمه دف و نی
مورد واردات جبریلی

أَنْتَ شَمْسُ الْهُدَى وَ نُورُ الْحَقِّ
أَظْهَرَ الْحَقِّ يَا ظُهُورَ الْحَقِّ

ما پناه جهان بی پَنهیم
بی‌کلاهان بوریاسند
خاکساران راه خاک نشین
بر زمین او فتاده سایه صفت
شهریار جهان معنی را
چون سر زلف دلبران لرزان
گر چو احمد به قاب قوسینیم

راه گم کرده رهروان رهیم
زیور تخت و زینت کُلّهیم
تاج و دیهیم و تخت پادشهم
بر فلک نوربخش مهر و مهیم
حامی ملک و حافظ سیّهیم
سر پر آشوب و دل پر از گرهیم
ور چو یوسف به قعر تیره چهیم

دیده بر بسته از نعیم دو کون	بر ره دوست طالب نگهیم
گرچه خورشید چرخ توحیدیم	ذرّه نورِ مظهرِ اقله‌یم
چشم پوشیده از حجیم و نعیم	فارغ از هر ثواب و هر گُنهیم
ماندیمان رنج و بزم غمیم	طالب درد و شایق المیم
بسته زُنار و کوفته ناقوس	ساکن دَیر و راهب صنیم
پا به گل رفته، سر پُر از غوغا	دست بر جام و چشم بر کریم
نطق طوطی و شاهباز شکار	بلبل خُلد و آهوی حریم
گاه گریان بسان ابر بهار	گه نم ژاله گاه موج غمیم
خضر رفتار و منزلت ادريس	مصطفی طلعت و مسیح دمیم
گه چو سلطان ملک اجلالیم	بنده خاص و مفخر اُممیم
مُترنم بذکر این نعمت	شاکر جود آن ولی تقعمیم
کای دَمَت نفخه سرافیلی	مورد واردات جبریلی

أَنْتَ شَمْسُ الْهُدَى وَ نُورُ الْحَقِّ
أُظْهِرِ الْحَقَّ يَا ظُهُورَ الْحَقِّ